

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔτος ΛΔ' Ἀριθ. Φύλλου 771

ΜΑΡΤΙΟΣ—ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1980 (Π.Ο.Η.)

Τμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεία Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. 3628280

ΑΓΙΟΝ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΠΑΣΧΑ 1980

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ Γ.Ο.Χ.

Παντί τῷ Ἱερῷ Προσφιλεῖ Κλήρῳ
Ἡμῶν καὶ τῷ Εὐσεβεστάτῳ ἀγωνι-
στικῷ Πληρώματι τῆς τοῦ Ἀναστάν-
τος Σωτῆρος Ἀγίας Ἐκκλησίας.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ Περιπόθητα.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! Εἰρήνη Ὑμῖν.

Τὴν στιγμὴν ταύτην τὴν Ἱερὰν καὶ Πασχά-
λιον καθ' ἣν ἐορτίως καὶ πατρικῶς ἐρχόμεθα εἰς
νοερὰν περίπτυξιν Ὑμῶν ἀπάντων, ἀπευθύνομεν
καὶ Ὑμῖν τὸν κατάλληλον τῇ περιστάσει χαιρετι-
σμόν τοῦτον, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀναστάς Κύριος ἀ-
πηύθυνεν πρὸς τοὺς ἐμφόβους Μαθητάς Του
ἐν τῷ ἀλησμονήτῳ Ὑπερώῳ τοῦ Μυστικοῦ Δεί-
πνου.

«ΕΙΡΗΝΗ ΥΜΙΝ, καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ
Πατήρ, καὶ γὰρ πέμπω ὑμᾶς» (Ἰωάν. ΚΑ' 21).
Αὐτὴν τὴν Ἀναστάσιμον Εἰρήνην εὐαγγελιζόμε-
θα καὶ πρὸς Ὑμᾶς ἀπαντας, τέκνα Ἡμῶν ἐν Κυ-

ρίῳ ἀγαπητὰ καὶ ἐπιπόθητα, ὡς τὴν ὑποδομὴν
τῆς ἐν Χριστῷ προσωπικότητος καὶ τὴν κατ' ἐ-
ξοχὴν ψυχικὴν ἀρετὴν δι' ἧς ὁ ἄνθρωπος ἀπο-
δεσμευόμενος τῶν χαμαιζήλων πραγμάτων κα-
τατείνει πρὸς Θεὸν ἀποθαυμάζων τὸ λαμπρὸν
γεγονός, ὅτι, ἡ Ἰδέα ἐνίκησεν τὴν ὕλην καὶ τὴν
βίαν αὐτῆς καὶ ὅτι, ὁ κενὸς Τάφος τοῦ Κυρίου
ἐγένετο τὸ ἀρραγὲς ὀρμητήριον Καινῆς (νέας)
ζωῆς.

Ἐκ τοῦ Αἵματοδρέκτου Σταυροῦ τοῦ Γολγο-
θα, ὡς ἀπὸ ἀεὶζων Πηγῆν ἐξετινάχθησαν αἱ με-
γάλοι καὶ ὡραῖαι Ἰδέαι μὲ τοὺς μεγάλους καὶ
ἀλτρουϊστικοὺς προορισμοὺς τοῦ ἀληθοῦς φωτι-
σμοῦ καὶ τῆς χειραγωγίας τοῦ τεταραγμένου κό-
σμου, δι' ἓνα καλύτερον μέλλον.

Καὶ ἐπὶ τῆς πλακὸς τοῦ Θεοδέγμονος Τά-
φου ἐσφυρηλατήθη ἡ Νέα Ζωή: Ἡ νέα Ζωὴ τῆς
ἀγάπης, τῆς συναδελφώσεως, τῆς ἀληθοῦς, ἡ-
θικῆς καὶ τῆς ἀνοθεύτου Δικαιοσύνης, ἐτι δέ, ἡ
Θυσία τοῦ ἐνός ὑπὲρ τῶν πολλῶν, κατ' ἀντιγρα-
φὴν τῆς ὑπερτάτης Θεϊκῆς Θυσίας. Ἰδοὺ τὸ πε-
ριεχόμενον τῆς Ἀναστάσεως δι' ἧς κατήγα-

γεν την μεγαλύτεραν και ασύγκριτον Νίκην ὁ Θεάνθρωπος καὶ Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

Οὕτω μαρτυροῦσα, διδάσκουσα καὶ ὁμολογοῦσα ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία, ἀντιτίθεται πρὸς ἐκείνους διὰ τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς εἶναι νεκρὸς διὰ τοὺς ἀνθρώπους, τὸ μεταφυσικὸν πρόβλημα ἔχει τελειώσει, ἡγνώσας τοῦ Θεοῦ εἶναι, δῆθεν, ἀδύνατος, περιττή, καί, ἡ ἀθεΐα, δῆθεν, ἀπελευθέρωσις, ἐνῶ αἱ χριστιανικαὶ ἀρεταί, δῆθεν, ἀκατόρθωτοι.

Τὰ καθημερινὰ ὅμως ἀπογοητευτικὰ γεγονότα καὶ αἱ πολυεῖδεις θλιβεραὶ πραγματικότητες καὶ αἱ ἀπογοητευτικαὶ πρισματικαὶ ὀψεις τῆς συγχρόνου κοινωνίας, ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ, ὡς καὶ ἡ θρησκευτικὴ καὶ ἠθικὴ κρίσις τῶν λαῶν καὶ ἡ ἀγωνία πάντων, ΔΕΝ ΔΙΑΨΕΥΔΟΥΝ, τὴν κρυσταλλίνην διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ τοὺς «διδασκάλους» τῆς ἀπιστίας καὶ τοὺς «φιλοσόφους» τοῦ συγχρόνου σκεπτικισμοῦ, τοὺς Ἡροστράτους τῆς ἀρνήσεως, τοῦ μίσους καὶ τῆς μοχθηρίας, αἵτινες, δυστυχῶς, ὡς πολυεῖδη καὶ πολύτροπα καρκινώματα, ξένα πρὸς πᾶν ἠθικὸν καὶ χριστιανικὸν βίωμα, φέροντες προσωπεῖόν τι, καπηλεύονται τὰ πάντα πρὸς ὀλεθρίαν ἐπικράτησιν τῶν σκοτεινῶν αὐτῶν σκοπῶν.

Διὰ τοῦτο, καὶ ἐπὶ τῇ λαμπροφύῳ Ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος, ἀπευθυνόμενοι πασχαλῶς πρὸς τὸ ἐκλεκτὸν Ποίμνιον τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, συνιστῶμεν πατρικῶς, ὅπως ἕκαστος ἐξ ἡμῶν, ἔλθῃ ΚΑΤΕΠΕΙΓΟΝΤΩΣ εἰς ἔντονον καὶ ἀδιάλειπτον ἐπαφὴν μὲ τὸ Θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καὶ λαμπρύνῃ τὸν ἑσω ἄνθρωπον μὲ τὸ Ἀνέσπερον Φῶς τῆς λυτρωτικῆς χαρὸς καὶ θαλπνῆς αὐτοῦ, πρὸς ταχεῖαν, ριζικὴν καὶ ὀριστικήν θεραπείαν τοῦ ὑπάρχοντος κακοῦ.

Δεῦτε λοιπὸν, «καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις καὶ ὁψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσε-

ως», ἐπαρθῶμεν ἐνθέως πρὸς τὸν Κενὸν Τάφον, κατὰ τὴν λαμπρὰν ταύτην, «ἐορτὴν τῶν ἐορτῶν καὶ πανηγυρίν τῶν πανηγύρεων» καὶ προσκυνήσωμεν τὸ Μυστήριον τῆς ἀπείρου ἀγάπης καὶ τῆς ἄκρας συγκαταβάσεως τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον γενικῶς.

Προσφέρομεν εἰς τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, Σταυρωθέντα, Ταφέντα καὶ Ἀναστάντα Χριστόν, τὸν Ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν, καρπούς καὶ δῶρα ἀρετῶν καὶ πράξεων ἁγίων, ΔΙΟΤΙ ΤΟΥΤΟ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΚΕΡΔΟΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ, ΑἰΩΝΙΟΝ ΚΑΙ ΑΘΑΝΑΤΟΝ.

Καὶ ἱκετεύσωμεν αὐτὸν ὑπὲρ τῆς ἀγιωτάτης αὐτοῦ μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τοῦ πεφιλημένου ἡμῶν ἔθνους, ὑπὲρ εἰρηνεύσεως σύμπαντος τοῦ κόσμου, ὑπὲρ εὐσodώσεως καὶ κατισχύσεως τοῦ Ἰεροῦ ἡμῶν τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀγῶνος καὶ τῆς συναδελφώσεως καὶ ἐνώσεως ἀπασῶν τῶν ὑγιεινῶν Ὁρθοδόξων Δυνάμεων.

Ταῦτα εὐχόμενοι ἐν συγκινήσει πολλῇ, διαπλατύνομεν τὴν καρδίαν ἡμῶν πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακράν, ἐν τε τῇ ἡμεδαπῇ καὶ τῇ ἀλλοδαπῇ, γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς καὶ κηρύττοντες καὶ αὖθις πρὸς ἅπαντας, ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, ἐπευχόμεθα τὴν ΕΙΡΗΝΗΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ἐπὶ πᾶσαν καρδίαν καὶ τὸν κόσμον ἅπαντα.

Μετὰ Πασχαλίων Πατρικῶν

Προσρήσεων καὶ εὐχῶν

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Γ.Ο.Χ.

ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Πέρασαν δύο χιλιάδες περίπου χρόνια ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού «ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν» ἀνέβηκε στὸ Γολγοθᾶ γιὰ τὴ λυτρωτικὴ θυσία ἐπάνω στὸ Σταυρὸ ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ «αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου». Καὶ ἦλθε γιὰ νὰ μεταδώσῃ στὸν κόσμὸ τὴ ζωὴ, τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ φῶς.

Οἱ Ἀρχιερεῖς τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ τὸν ἀποκαλοῦν σφετεριστὴ, οἱ Φαρισαῖοι πλάνο, οἱ Γραμματεῖς Σαμαρείτη, ὁ Πιλάτος τὸν παραδίδει «ἵνα σταυρωθεῖ», καὶ οἱ ποικιλώνυμοι τοῦ Ἑσταυρωμένου μας ἐχθροί, παλαιοὶ καὶ νέοι, συνεχίζουν ἀκατάπαυστα νὰ ρίχνουν τὰ βέλη τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς πλάνης.

Ὅμως ὁ Βασιλεὺς τῶν Οὐρανῶν Ἑσταυρωμένος Ἰησοῦς, νικητὴς περνᾷ μέσα στοὺς αἰῶνες, συντρίβοντας κάθε προσβολὴ τῶν ἀπίστων καὶ θεμελιώνοντας ἀκόμη περισσότερο τὴν Ἐκκλησίαν του.

Τὶ παρακινεῖ τοὺς πιστοὺς του, περισσότερα ἀπὸ πεντακόσια ἑκατομμύρια, νὰ συγκεντρώνονται αὐτὲς τὲς ἁγίες ἡμέρες κάτω ἀπὸ τὸν Τίμιον Σταυρὸ Του καὶ νὰ χύνουν δάκρυα ἀφοσίωσης; Τὶ τοὺς πείθει; Στέμμα Βασιλικὸ δὲν ἔχει. Φορεῖ μόνο ἀκάνθινο στεφάνι. Γιὰ σκήπτρο ἔχει «κάλαμον ἐπὶ τὴν δεξιάν Αὐτοῦ». Γιὰ πορφύρα Βασιλικὴ ἔχει χλαμύδα «κοκκίνη». Γιὰ ἐπαίνους ἔχει τὰ ἀναθήματα. Γιὰ δόξα, τοὺς ὀνειδισμοὺς. Καὶ γιὰ φίλημα ἀγάπης, τοὺς ἐμπυσμους καὶ

ΣΤΗΝ 25^η ΜΑΡΤΙΟΥ

«Χαίρε Κεχαριτωμένη, ό Κύριος μετά σου»

Ἀνεπανάληπτος, μοναδικός καί συγκλονιστικός ό χαιρετισμός πού ἔφερεν ἀπό τούς οὐρανούς στή γῆ ό Ἀρχάγγελος Γαβριήλ στήν Παρθένον Μαρίαν. Καμμιά γυναίκα δέν ἄκουσεν ποτέ τέτοια προσφώνησι. Ἦταν προωρισμένη μόνο γιά τήν Παρθένο Μαρία, γιά «τήν ὑψηλότεραν τῶν οὐρανῶν καί καθαρωτέραν λαμπηδῶν ἡλιακῶν».

Ἀλήθεια ποιάς ἀδιάφορης ἀπό τήν ἁμαρτία ἀνθρωπίνης ψυχῆς μπορεῖ νά συγκινήσῃ καί νά φωτίσῃ περισσότερο τά κατὰβάθιά της ἀπό τή λάμψι ἐκείνη πού ό Ἀρχαγγελικός χαιρετισμός ἔφερε στή γῆ, στή γῆ τήν ταλαίπωρη καί αἰώνια

«συγκύπτουσαν»; στή γῆ τῆς ὕλης μέ τίς κακίες καί τά πάθη, τά μίσῃ καί τούς ἐγωισμούς, τά δάκρυα καί τά αἵματα, τά πένθη, τούς πολέμους καί τά ἐρείπια; ΜΟΝΟΝ ἐκεῖνος ό Θεός καί γλυκύτατος χαιρετισμός τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, ΜΟΝΟΝ τό μήνυμα ἐκεῖνο τό συνταρακτικό τοῦ Μεγάλου Θεοῦ πρό τῶν μικρῶν καί ἁμαρτωλῶν ἀνθρώπων, ΜΟΝΟΝ ἐκεῖνο τοῦ Παναγάρχου Πατρὸς πρὸς τά ἀποστατημένα παιδιά Του, ΜΟΝΟΝ ἐκεῖνο ἡμπορεῖ νά μᾶς ἀνυψώσῃ, νά ἀνυψώσῃ τίς καρδιές μας, πρὸς τά ἄνω σέ σφαῖρες αὔλας, γιά τίς ὁποῖες μᾶς ἐπλάσεν ό Δημιουργός. Στίς σφαῖρες ἐκείνες, τίς ὁποῖες ἡ ψυχὴ μας εἶναι προωρισμένη νά νοσταλγῇ καί νά ποθῇ νά φθάσῃ.

25^η ΜΑΡΤΙΟΥ 1821! ΗΜΕΡΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ!

Εἶναι ό δεύτερος χαιρετισμός στήν 25^η Μαρτίου, ό Ἐθνικός Χαιρετισμός. Τό Ἔθνος τῶν Ἑλλήνων εὐλαβικά γονατιστό, σ' ὅλα τὰ μήκη καί τὰ πλάτη τῆς γῆς, πού βρίσκεται σκορπισμένο, χαιρετᾷ μέ ἱερὴ συγκίνησι καί ἐορτάζει μέ δικαιολογημένη ὑπερηφάνεια τήν Ἁγία ἡμέρα, τήν ἡμέρα του. Γιατί μιά ἐπιτακτική ἐντολὴ ἔρχεται ἀπὸ τῶν ἐλληνικῶν αἰώνων τὰ βάθη, καί προστάζει ὅπως ἡ μνήμη τοῦ Ἔθνους στρέφεται κατὰ καιροῦς πρὸς τὰ ὀπίσω γιά νά θυμηθοῦμε καί νά τιμήσουμε μεγάλες στιγμές τῆς ζωῆς μας. Γιατί εἶναι τέτοια ἡ τρισχιλιόχρονη ἱστορία μας. Καί εἶναι τόσες οἱ ὀλόλαμπρες ὥρες στή ζωὴ τῶν παλαιῶν μας προγόνων, καί τῶν προπάπων τῶν δικῶν μας κι ἀκόμη χθὲς τῶν γονέων μας καί μᾶς τῶν ἰδίων τό '40, πού σχεδὸν ἡ κάθε ἡμέρα τοῦ χρόνου, ἡ κάθε του ὥρα, μᾶς θυμίζει κι ἀπὸ ἓνα βῆμα ἀστραφτερό καί ὑπερήφανο στήν πορεία τῆς φυλῆς μας. Βῆμα πού στέκει πάντα, καί θά εἶναι αἰώνια, μνημεῖο καί Ναός καί παράδειγμα γιά μᾶς, καί φάρος φωτεινός κι ὁδηγητὴς γιά ὅλου τοῦ κόσμου, τούς ἀνθρώπους. Σ' ἓνα τέτοιο μνημεῖο, μοναδικό, κι ἀξεπέραστο, καί σ' ἓνα τέτοιο βῆμα μπροστά, ὡς σταματήσωμε γιά λίγο σήμερα. Εὐλαβικά, γιατί εἶναι μέσα στὰ τόσα ἄλλα, τὸ πιὸ φωτεινό, τὸ πιὸ γιγάντιο. Καί μαζί τὸ πιὸ δικό μας, τὸ πιὸ γνήσια ἐλληνικό. Κι ἀκόμη, ὡς δοῦμε γιά μιὰν ἀκόμη ἐξ ἀρχῆς τὸ πανέμορφο μνημεῖο, ὀλόκληρο καί ὀλόπλευρο. Τό 1821 δέν ἦτανε μονάχα ἓνα ἀπότομο καί ἑσφινικό ἀστραποβόλημα, πού, ἐσύντριψε καί ἐσθῆσε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς τετρακοσίων χρόνων σκλαβιά, ἀλλὰ ἦτανε ἡ φλόγα μιᾶς πυρκαϊᾶς ἀσταμάτητης. Μιᾶς πυρ-

τὴν αἰσχύνῃ.

Καί ὅμως οἱ προσκυνηταὶ Τοῦ αὐξάνονται, οἱ ἐχθροὶ Τοῦ συντρίβονται καί ό Ἐσταυρωμένος Ἰησοῦς κατακτᾷ συνέχεια ἀνθρώπινες καρδιές γιατί εἶναι Θεός τέλειος καί ἀληθινός, καί μέ τό ἔυλο τοῦ Σταυροῦ Τοῦ χαρίζει δύναμη καί Χάρη καί ἔλεος.

Δέν εἶναι ὅμως τὰ Πάθη καί ό Σταυρὸς μοναδικὰ γεγονότα τῆς ἐπίγειας ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ. Οὔτε ἡ ὀλόσωμος Ταφή καί ό Ἄδης.

Μετά τό Σταυρὸ καί τὸν Τάφο ἀνέτειλε τό φῶς τῆς ζωῆς.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

καί συνέτριψε «τάς πύλας τοῦ Ἄδου καί τὸ κράτος τῆς ἁμαρτίας».

Χριστὸς Ἀνέστη, καί μέ τό Πανάγιον καί Τίμιον Αἷμα Τοῦ μᾶς ἐφοδιάζει καί ἐτοιμάζει γιά νά παρουσιασθοῦμε ἐνώπιον τοῦ Οὐρανοῦ Πατρὸς σάν ἀδελφοὶ Τοῦ καί κληρονόμοι αἰωνίου ζωῆς.

Μέ τήν Ἀνάστασή Τοῦ μετέτρεψε τὴ θλίψη σὲ χαρά, τὸ πένθος σὲ ἐλπίδα καί παρηγοριά.

Ἡ Ἀνάστασή Τοῦ ἐγίνε γιά μᾶς τούς Χριστιανούς τὸ αἰώνιο ἄσμα καί ό ἐναρμόνιος ἦχος στὸ ἄκουσμα τοῦ ὁποῖου σκιρτᾷ ἀπὸ ἀγαλλίαση κάθε πιστὴ καρδιά.

Χ ρ ι σ τ ο ς Ἀ ν έ σ τ η

† Ο Ἀ χα ρ ν ῶ ν καὶ Ν έ α ς Ἰ ω ν ί α ς

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

‘ Η ’ Ο ρ θ ο δ ο ξ ί α

Λέγει ο Κύριος «... πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἑμοί ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου, τοῦ ἐν Οὐρανοῖς...».

Ταύτην τὴν ρῆσιν ἔλεγεν ὁ Κύριος ὥστε παρακαταθήκην Αἰώνιον ἄφηκεν, τὴν Ὁμολογίαν τῆς ἀληθοῦς Πίστεως, ἡ ὁποία περιλαμβάνεται εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ καὶ τὰ δόγματα Αὐτῆς.

Ἐκ τούτου ἡ Ὁμολογία τῆς Ὁρθοδοξίας ἐγκλείει τὴν διατράνωσιν τῆς Ἀληθείας, τὴν προβολὴν τοῦ Φωτός, τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ σκότους καὶ τοῦ πονηροῦ πνεύματος τοῦ κόσμου τούτου.

Ἐξ ἄλλου ἡ Ὁμολογία τῆς Ὁρθοδοξίας ἐμ-

φανίζει τοὺς Νόμους καὶ Ἱεροὺς Κανόνες οἱ ὁποῖοι ἐθεσπίσθησαν ἐν πνεύματι Ἀγίῳ εἰς τὰς Ἱεράς Συνόδους, ὅτε οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἐνομοθέτουν καὶ ἐκαλλιέργουν τὴν νοητὴν Ἀμπελον τοῦ Κυρίου.

Τούτους τοὺς Νόμους τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας, ὡς λίθους οἰκοδομῆς ἐθεμελίωσαν καὶ ἐκτίσαν μετὰ τὴν θυσίαν καὶ τὸ αἷμα των ὅλοι οἱ Ἅγιοι, οἱ ὁποῖοι ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μετὰ καρδίαν τούτους διεφύλαξαν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, ἐπειδὴ ἡ διαφύλαξις αὐτῶν ἐξασφάλισεν καὶ ἐξασφαλίζει τὴν νοητὴν κιβωτόν, ἀβλαβὴ καὶ ἀπείρακτον, ἱκανὴν πρὸς πλεῖσιν εἰς τὴν βαθυλάνειον θάλασσαν τοῦ κόσμου τούτου.

Ἐν τούτοις αὕτῃ ἡ Ὁρθόδοξος Ὁμολογία μέσα εἰς τὸ βασίλειον τοῦ κόσμου τούτου, τὸ βασίλειον τοῦ σκότους, τοῦ πονηροῦ πνεύματος καὶ τῆς παρακοῆς, ἐπληρώθη δι’ αἵματος τὸ ὁποῖον ἔρρεε ὡς ποταμὸς ἀτελεύτητος, ὅπου ἐπότισεν τὰ θεμέλια καὶ ὅλον τὸ οἰκοδόμημα τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀπὸ τοὺς ὁδόντας καὶ τοὺς ὄνυχας τοῦ νοητοῦ θηρίου, ψυχὴν καὶ καρδίαν ἄπιστον ἔχοντα καὶ σκληροκάρδιον καὶ μιαινώτατον κατὰ τὴν φύσιν.

Τὸ παράδειγμα τῆς εἰς ἀπειρον Ὁμολογίας ἔδωκεν πρῶτος ὁ Κύριος, ὅτε Θεὸς ὢν, εὗρίσκετο ἐπὶ Σταυροῦ κρεμᾶμενος διὰ τὴν Ἀλήθειαν τὴν ὁποίαν ἐκήρυξεν, γενόμενος ὁ ἴδιος τὸ Ἅγιον παράδειγμα τῆς Ὁμολογίας, εἰς χειραγώγαν καὶ εἰς προβολὴν τοῦ Φωτός καὶ τοῦ Πατρὸς Αὐτοῦ.

Ὅπως ὁ Κύριος οὕτω καὶ ἡ Ἁγία Αὐτοῦ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, εὗρίσκεται συνεχῶς Ὁμολογοῦσα, συνεχῶς τὸν Σταυρὸν φέρουσα κατὰ πάσης ἀπιστίας, αἰρέσεως καὶ κακοδοξίας, ὅτι Χριστὸν Ἀληθινὸν κηρύττει καὶ τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας Αὐτοῦ, ὥστε κατὰ χριστομίμνησιν ἐκ τοῦ ἀγῶνος τούτου ἐσχάτη κηρύσσεται καὶ τὴ δύναμις τοῦ Πνεύματος μαρτυρεῖ ἐν αἵματι, ἀχρόνως καὶ ἀδιαλείπτως.

Ἡ πάλη ἡ γενομένη μεταξὺ τοῦ Φωτός καὶ τοῦ Σκότους, μεταξὺ τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς ὕλης, μεταξὺ τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Δράκοντος, συνιστᾷ ἐν κατακλείδι τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθοῦς Ὁμολογίας.

Ὅθεν τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας εἶναι πρῶτιστος ἀρετὴ δι’ ἓνα ἕκαστον καλὸν Χριστιανόν, ὅσον ὅτος ἀληθῶς τὸν Θεὸν δοξάζει.

Τοῦτο πῶς ποιεῖ καὶ ἡ Ἁγία Ἡμῶν Ὁρθόδοξος (Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 13)

καῖας, ποὺ ὅλα ἐκεῖνα τ’ ἀτέλειωτα χρόνια τῆς σκλαβιάς δὲν ἐγνώρισε μήτε μιᾶς στιγμῆς σὴν ἴμο. Μιᾶς φωτιᾶς ἀχόρταγης κι ἀνίκητης, ποὺ τέσσερεις αἰῶνες τρεφόταν μετὰ ἀγῶνες καὶ θυσίες! συνέχεια! ἀσταμάτητα. Ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα, ποὺ οἱ ἐχθροὶ πάτησαν τὴ γῆ μας, μέχρι τὸ λαμπρὸ μεσουράνημα στὸ μοναστήρι τῆς Ἀγίας Λαύρας... ποὺ εἶναι πιά τὸ ξεκίνημα τ’ ὀριστικὸ γιὰ τὴν πιὸ ψηλὴ, τὴν τελευταία κορυφή. Τώρα τὰ βήματα εἶναι γοργά. Τὸ κάθε ἓνα τους σεισμὸς καὶ βροντὴ κι ἀστροπελέκι: εἶναι ὁ Κολοκοτρώνης στὸ Βαλτέτσι καὶ στὰ Βασιλικά καὶ μέσα στὴν Τρίπολι.

Κι ἔρχεται εὐθύς ἡ Ἀλαμάνια κι ἡ Γραδιά, μετὰ τὸν Ἀθανάσιο Διάκο καὶ τὸν Ἀνδρουῦτσο καὶ ξανά ὁ Κολοκοτρώνης στὰ Δερβενάκια, κι ὁ Καραϊσκάκης. Εἶναι τὰ τρία νησιά: ἡ Ὑδρα, οἱ Σπέτσες, τὰ Ψαρά. Κι ὁ Κωνσταντῖνος Κανάρης, κι ὁ Σαχτούρης, κι ὁ Τομπάζης, κι ὁ Βρατσάνος, κι ὁ Μισοῦλης!... Μὰ δὲν θὰ τελειώσαμε ποτέ, ὅς εἶναι καὶ μονάχα ὀνόματα σκόρπια καὶ λιγοστά ν’ ἀναφέρουμε... τρεῖς λέξεις μόνον ὑπάρχουν, ποὺ θὰ μπορούσαν ὅλα τούτα νὰ τὰ ποῦν: Εἶναι ΤΟ ’21! Εἶναι τὸ ’21 στρεφανώμενο μετὰ τὴ λευτεριά. Σ’ αὐτὸ τὸ θαῦμα τὸ μοναδικὸ κι ἀνεπανάληπτο καὶ τόσο γνήσια ἑλληνικὸ, ὅς φέρουμε πιὸ κοντὰ τίς καρδιές μας. Κι ἔτσι θωρώντας το, πολέμου σκληροῦ τεσσάρων αἰώνων κατάληξι κι ἀξεπέραστη ὁρμή, ὅς τὸ μετρήσαμε, ὅσο μετὰ τὸ φτωχὸ λογικὸ μας καὶ τὴν Ἑλληνικὴ καρδίαν μας μπορούμε, σ’ ὅλο τὸ θεῖκό του μεγαλεῖο. Καὶ μαζί ὅς μετρήσαμε ὅλο τὸ δικό μας τὸ ΧΡΕΟΣ, τὸ κόστος τῆς Λευτερίας! Τὸ πῶς κερδίζεται, τὸ πόσο ἀξίζει, τὸ πῶς πληρώνεται.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΑΡΙΟΛΗΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἡ Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας ἐωρτάσθη εἰς ἅπαντας τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας καὶ κατανυκτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Πρόκειται περὶ ἑορτῆς, ἥτις ὑπενθυμίζει τοὺς σκληροὺς ἀγῶνας καὶ τὰς αἱματηρὰς θυσίας, τὰς ὁποίας ἀπὸ τῆς συστάσεώς τῆς ὑπέστη ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ τὰς περιφανεῖς νίκας καὶ τὰ αἰώνια τρόπαια, ἅτινα ἤγειρεν Αὕτη κατὰ τῶν ἀντιπάλων τῆς. Τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ ὥρας 4 μέχρι 6 μ.μ. ἐγένετο ἡ κατ' ἔτος εἰθισμένη γενικὴ ἐορταστικὴ ἐκδήλωσις εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (Ἀνθούπολιν) ἰδιοκτησίας τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου. Παρέστησαν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος, Χίου—Καρδαμύλων κ. Στέφανος, Ταλαντίου κ. Γεράσιμος, τὸ ἱερατεῖον Ἀθηνῶν—Πειραιῶς καὶ πλῆθος εὐσεβῶν Χριστιανῶν. Ἡ ἐναρξίς ἐγένετο διὰ προσευχῆς. Χορὸς καλλιφώνων ἱεροψαλτῶν μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Ν. Κουκουλάκη, ἔψαλε μελωδικότητα καὶ κατανυκτικώτατα κατὰ ἡλὸς ἀπολυτικά κλπ. Κατόπιν ὁ Μακαριώτατος κ. Αὐξέντιος ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ὁ ὁποῖος δημοσιεύεται κατωτέρω. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ λόγου τοῦ Μακαριωτάτου, ἐψάλη τὸ δοξαστικὸν «τῶν Ἀγίων Πατέρων ὁ Χορὸς» καὶ ἐγένετο ἡ ἀπόλυσις, ὑπὸ τοὺς πολυχρονισμοὺς τοῦ συγκεντρωθέντος πλήθους διὰ τοὺς εὐλογοῦντας αὐτὸ Ἀγίους Ἀρχιερεῖς.

«Ἡ μὲν ὑπόθεσις ἀπαιτεῖ ἀξιὸν τι ρηθῆναι τῷ μεγέθει τῆς πανηγύρεως, ἀλλ' ὥσπερ τοῦτο ἐπίσταται, οὕτω καὶ τῆς ἀσθενείας τῆς ἐμαυτοῦ ἐπαισθάνομαι, ὥστε ὅσω μείζων ἡ προθυμία πρὸς ἐγκωμισμὸν, τοσούτῳ μέγας ὁ κίνδυνος». (Μέγας Βασίλειος).

Τοὺς λόγους τούτους τοῦ ἁγίου Οὐρανοφάντορος Βασιλείου εἰς τὸν Ἅγιον Μάμαντα, ὑποχρεοῦμαι νὰ εἰπῶ καὶ δι' ἐμέ, Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι, Τίμιον Πρεσβυτέριον, Ἱερὰ Παρεμβολὴ τῶν Μοναζόντων καὶ Μοναζουσῶν καὶ Περιούσιε Λαὸ τοῦ Κυρίου, εὐρισκόμενος ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ τούτου βήματος, ἵνα διὰ πολλαστήν φοράν, ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς τοῦ Σωτῆρος, ἐκφωνήσω τὸν Πανηγυρικὸν τῆς Μεγαλωνύμου ταύτης ἑορτῆς καὶ Πανηγύρεως, τῆς λεγομένης Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ Θριαμβευτικῆς Ἡμέρας τῆς ἀναστηλώσεως τῶν Ἀγίων Εἰκόνων τῆς ἁγιωτάτης ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ νὰ διακηρύξω κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ἡμέραν, Εἰς Ἀγίος, Εἰς Κύριος, Ἰησοῦς

ΧΡΙΣΤΟΣ Εἰς Δοξάν Θεοῦ Πατρὸς.

Καὶ κατὰ λογικὴν συνέπειαν δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ Θρησκεία καὶ Πίστις ἀληθινὴ, γνησία, τελεία, ἀξία τοῦ Ἐνὸς Τριαδικοῦ Θεοῦ, παρὰ ΜΙΑ, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, λέγοντα «Εἰς Κύριος, Μία Πίστις, Ἐν Βάπτισμα» (Ἐφεσ. 4, 5).

Καὶ ἡ Μία αὕτη καὶ μοναδική, ἀληθινὴ καὶ Τελεία καὶ βεβαίως σώζουσα Πίστις καὶ Θρησκεία καὶ Ἐκκλησία, πιστεύομεν καὶ πεποιθότες διακηρύττομεν, ὅτι εἶναι ἡ Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡ Μία Ἀγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας συνέχεια Κ Α Ν Ο Ν Ι Κ Η τυγχάνει ἡ ἡμετέρα μαρτυρικὴ Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ἐκ τῆς ὁποίας πᾶς ὁ ἀποκεκομμένος δὲν ἔχει σωτηρίαν, δὲν ἔχει σφραγίδα καθαρότητος.

Ὁ πολύπτυχος καὶ πολυκέφαλος, μᾶλλον δὲ ἀκέφαλος καὶ ἀναρχικός, ἀτακτος καὶ ἀκατάστατος Προτεσταντισμός, γνήσιον ἐκτρωματικὸν τέκνον τῆς ὑπερφιάλου Βαβυλῶνος—Ρώμης μὲ τοὺς πολλοὺς δολοπλόκους ἐλιγμούς, παραλόγους καὶ ἀνοήτους ἐπιχειρεῖ νὰ στηρίξῃ τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, δὲν ἦλθε νὰ ἰδρύσῃ ἐπίγειον ὁρατὴν Ἐκκλησίαν καὶ Ὁρισμένην τινὰ Θρησκείαν, ὠρισμένον τι σύστημα πιστεύω δογμάτων καὶ τηρητέων ἠθικῶν ἐντολῶν.

Ἄρκει ὅμως πᾶς ἀμερόληπτος μελετητὴς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἱστορίας καὶ τῶν Ἱερῶν Κειμένων γενικῶς διὰ νὰ διαπιστώσῃ ὅτι ἐπὶ ταύτῃ τῇ Πέτρᾳ δηλ. τῆς Πίστεως, ὠκοδόμησε τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ καὶ «Πύλαι Ἀδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς». (Ματθ. 16, 18).

Ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία αὕτη τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρξε καὶ εἶναι ἐπὶ δύο χιλιάδες ἔτη περίπου «σημεῖον ἀντιλεγόμενον» (Λουκ. Β' 34) καὶ πάντοτε τεράστια τὰ κύματα τῆς ἀρνήσεως ὑψοῦνται διὰ νὰ καταποντίσῃ αὐτανδρον τὴν Νοητὴν Κιβωτὸν αὐτῆς.

Ἀλλὰ ἡ ρῆσις τοῦ Κυρίου ἔχουσα αἰώνιον καὶ ἀκατάλυτον κύρος δὲν ἐπιτρέπει οὐδὲ εἰς τὸν ἰσχυρότατον Ἄδην νὰ διαλύσῃ αὐτήν. Καὶ τὰ διδάγματα τῆς ἱστορίας εἶναι πάμπολλα, εἶναι ἀπροσμέτρητα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Θρίαμβος αὐτῆς ἐπὶ τῇ ἀναστηλώσει τῶν Ἀγίων Εἰκόνων καὶ ἐπὶ τῇ ἀκηράτῳ διαφυλάξει τῶν Δογμάτων αὐτῆς καὶ τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Παραδόσεως. Βεβαίως ἡ Νίκη προϋποθέτει Μαρτύριον, ἀγῶνας σκληροὺς καὶ ἰδρώτας καυστικούς, προϋποθέτει διὰ τὸν ἀγωνιστὴν ἐμμονὴν καὶ ὑπομονήν, διότι κατὰ τὴν ρητὴν δόλῳ τοῦ Ἀρχηγοῦ ἡμῶν, «ἐν

τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθαι τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν».

Διὰ τοῦτο καὶ τότε, ἀπειράριθμα ὑπῆρξαν τὰ θύματα τῶν ἐμπαθῶν διώξεων. Ἀρχόντες καὶ δομέστιχοι, πρωτοστάτορες καὶ πατρίκιοι, λογοθέται καὶ μάγιστροι, ἀκόμη καὶ πλούσιοι καὶ πληθιοὶ, ὑπέστησαν παντοίους ἐξευτελισμούς καὶ μαρτυρικὸν θάνατον. Αὐτὸς δὲ οὗτος ὁ Πατριάρχης Κωνσταντίνος ὁ ἀπὸ Σιλλαίου, ὁ ὑπὸ τῶν εἰκονομάχων ἀποκαλούμενος «Σκοτίασις», καθέσθεις ἐπὶ ὄνου περιήχθη ἀνὰ τὴν Πόλιν. Τελικῶς δὲ ὠδηγήθη εἰς τὸν Ἱππόδραμον, ὅπου καὶ ἀπεκεφαλίσθη, ἀφοῦ πρῶτον ἐξερρίζωσαν τὰς τρίχας τῆς σέπτης τοῦ κεφαλῆς καὶ αἱ ὀφρύες καὶ ἡ γενειὰ του κατεκάησαν...

Βεβαίως εἰς κάθε ἐσχάτην προδοσίαν ὑπάρχουν καὶ οἱ στυγνοὶ προδότες τῶν Ἱερῶν καὶ Ὁσίων. Καὶ ἐν προκειμένῳ ἔχομεν τὸν καταπροδόσαντα τὴν Πίστιν ἡμῶν τὴν Ὁρθόδοξον, ἐπίσκοπον Νακωλείας Κωνσταντίνον καὶ τὸν τυχοδιώκτην σῦρον τὴν καταγωγή Βησῆρ, οἵτινες ἐπιδράσαντες ψυχολογικῶς ἐπὶ τοῦ Λέοντος τοῦ

Ἰσαύρου (717—741) ὑποστηρίζοντες ἐμμανῶς τὴν κατάργησιν τῶν Ἱερῶν εἰκόνων, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ ὀλεθρίου Χαλίφου Ἰζίδ, κατῴρθωσαν τὸν ἑκατονταετῆ πόλεμον κατὰ τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων, χωρὶς ὅμως νὰ ἀνήκη εἰς αὐτοὺς ἡ τελικὴ Νίκη, ἀλλὰ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἥτις διεκράτησε τὴν «ΑΚΡΙΒΕΙΑΝ» τῶν Δογμάτων καὶ τὴν αὐστηρὰν φύλαξιν τοῦ Πατροπαραδότου θησαυροῦ τῆς Πίστεως. Οὕτω πρωτοστατούντων τῶν ἀλυγίστων μοναχῶν ἐχειραγωγεῖτο τὸ μέγιστον μέρος τῆς Βυζαντινῆς κοινωνίας, ἐνῷ ὀπίσθεν τῶν μοναχῶν, οἵτινες ἀνθίσταντο τῶν καινοτομιῶν, ἴστατο ὁ λαὸς, ὁ ἀπλοῦς λαός, ὁ εὐσεβὴς καὶ σῶφρων λαός, ὅστις κατὰ περιόδους ἀποδεικνύει τὸν φωτισμὸν του καὶ δὲν παρασύρεται ἀπὸ δημηγέρτας καὶ λαοπλάνους «Νακωλείας» καὶ «Βησῆρ» καὶ ἀμύνεται σθεναρῶς διὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν καὶ τὴν διατήρησιν τοῦ ἐνιαίου σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς ἀναλλοίωτον τήρησιν, — ἐν παντί καὶ πάντοτε — τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τῶν Ἀγίων Δογμάτων τῆς Οἰκουμενικῆς τοῦ Χριστοῦ Ὁθο-

Οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς μας.

δόξου Ἐκκλησίας.

Ἡ δεινотάτη καὶ ἀπαισίας μνήμης ἐκείνη ἀναταραχή, ἥτις, παρὰ τῶν ἱστορικῶν ἐξακταρηρίσθη «Ὡς κατὰ τοῦ Θεοῦ», κατεσίγασε πῶς, ἐπὶ Εἰρήνης τῆς Ἀθηναίας, ἥτις ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου τέκνου αὐτῆς, ἐκάλεσε τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 787 διὰ τοῦ περιπύστου ἐκείνου καὶ Ὁσίου Πατριάρχου Ταρασίου, Σύνοδον Οἰκουμένην, ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας, εἰς ἣν παρέστησαν ἀντιπρόσωποι τοῦ Πάπα Ῥώμης, τῶν Πατριαρχῶν Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων καὶ Ἀλεξανδρείας.

Ἡ Σύνοδος Αὐτῇ, ΕΒΔΟΜΗ τῇ τάξει, ἐκύρωσεν: «Τὰς σεπτὰς εἰκόνας καὶ προσκυνεῖσθαι καὶ σεβάζεσθαι». ΟΡΙΣΤΙΚΟΝ ΤΕΡΜΑ, ὅμως, τοῦ κλύδωνος ἐτέθη ὑπὸ τῆς αὐτοκρατείας Θεοδώρας, ἥτις εὐθύς ὡς ἀνέλαβε τοὺς οἴκας τῆς αὐτοκρατορίας, κατέστησεν ἐπὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου τὸν ὁμολογητὴν καὶ πολυπαθὴ Ἱερὸν θεῖον Πατριάρχην Μεθόδιον (14 Ἰουνίου)

καὶ ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, ἐνώπιον τῶν Ἱεραρχῶν, τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τῆς Συγκλήτου, τῶν Πατριαρχικῶν καὶ Βασιλικῶν Ἀρχόντων καὶ παμπληθοῦς λαοῦ, ἀνεγνώσθη «Τὸ Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας» διὰ τοῦ ὁποῖου ἐκηρύχθη καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι «Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων. Αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων. Αὕτη πίστις τῶν Ὁρθοδόξων. Αὕτη ἡ πίστις, τὴν Οἰκουμένην ἐστήριξεν».

Καὶ διὰ τῆς Ὁρθοδόξου ἐκείνης Ὁμολογίας Πίστεως, διὰ τῆς παγκοίνου ταύτης μαρτυρίας καὶ βεβαιώσεως, διὰ τὴν αὐστηρὰν καὶ ἀπαράγκλιτον τήρησιν τῶν Δογμάτων τῆς Οἰκουμένης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ΚΑΛΕΙΤΑΙ Ὁ ΠΙΣΤΟΣ, Ὁ ΑΛΗΘΗΣ, Ὁ ΓΝΗΣΙΟΣ, εἰς αὐστηρὰν, περιφρούρησιν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκ πάσης λύμης καὶ ἐπιβουλῆς τῆς κοινωνίας καὶ ἐκ πάσης —πρὸ πάντων— ἀντεκκλησιαστικῆς πλάνης, ἐκτροπῆς καὶ διχασμοῦ, ἐκ πάσης ἀποσχίσεως ἐκ τοῦ ἐνιαίου Σώματος.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας

Διότι ἄρκοῦν οἱ ἄχρι τοῦδε λογιζομένοι κατὰ τοῦ Ἁγιωτάτου Σώματος τῆς Ὁρθοδοξίας παρὰ τῶν διαφόρων αἰρετικῶν, σχισματικῶν καὶ προσφάτως, τῶν Οἰκουμενιστῶν οἵτινες, ὑπούλως καὶ δολίως συνεχῶς κερδίζουν ἔδαφος μεταξὺ τῶν ἀφελῶν καὶ ἐπιπολαίων χριστιανῶν, διότι διὰ τῆς δορᾶς τῆς ψευδαγάπης ἐπιδιώκουν τὴν προδοσίαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὴν δουλικὴν ὑποταγὴν ταύτης εἰς τὸν ἀντίχριστον Πάπαν, ἀλλὰ καὶ τὴν συνοιδιπορίαν ἡμῶν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων καὶ πάσης ἄλλης ὁρσικείας. Διὰ τοῦτο ἅς θεωρεῖται ὡς **ΕΣΧΑΤΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ, ΘΑΝΑΣΙΜΟΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ΩΣΕΡΓΟΝ ΕΦΙΑΛΤΟΥ ΚΑΙ ΠΗΛΙΟΥ ΓΟΥΣΗ**, πᾶσα ἐνέργεια ἀποβλέπουσα εἰς τὴν διαίρεσιν, τὸν διχασμὸν καὶ τὴν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ἐκπροσωποῦντος τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ διὰ τοῦς δυσκόλους καιροὺς τοῦ κόσμου, τὴν **ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΣΥΝΕΧΙΣΙΝ ΤΗΣ ΑΜΙΓΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΟΘΕΥΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ**.

Γνήσιοι Ἀγωνισταὶ καὶ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί. Ἡ σημερινή τελετὴ καὶ πανηγυρὶς σκοπὸν ἔχει νὰ φέρῃ ἐνώπιον ἡμῶν κατὰ πρώτιστον λόγον τοὺς τιτανικοὺς ἀγῶνας καὶ πολέμους τῶν αἰδίων Ἡρωϊκῶν πατέρων καὶ προγόνων χάριν τῆς ἀκεραιότητος τῆς Πίστεως ἡμῶν, καὶ ὡς ἐκ τούτου νὰ ψάλλωμεν γονυκλινῶς καὶ εὐγνωμόνων τό: «**Αἰώνια ἡ μνήμη αὐτῶν**».

Κατὰ δέ, δεύτερον λόγον, νὰ ἀναλογισθῶμεν ποίαν βαρυτάτην κληρονομίαν ἐλάβομεν παρὰ τῶν ἀειμνήστων αὐτῶν καὶ ἁγίων ψυχῶν διὰ τὴν ὁποίαν, **ΕΑΝ ΕΙΛΙΚΡΙΝΩΣ ΠΟΝΩΜΕΝ**, θὰ ἔδει νὰ λησμονήσωμεν ἑαυτοὺς καὶ νὰ σταθῶμεν ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων αὐτῆς τῆς Πίστεως, ἀκοίμητοι φρυκτωροὶ καὶ ἀκαταγώνιστοι ὁμοληγηταὶ τῆς. Ὁμολογοῦμεν εὐθαρσῶς ὅτι, ἡμεῖς, οἱ ταπεινοὶ παλααιομερολογῖται, ὡς ἐπιθυμοῦν νὰ ἀποκαλοῦν ἡμᾶς οἱ «καλοθεληταὶ» ἡμῶν, δὲν ἔχομεν τὰς περγαμηνάς, ἀξιωματῶν, σπουδῶν καὶ πτυχίων, ἅτινας φέρουν οἱ ποικιλώνυμοι ἐχθροὶ καὶ αἰρετικοί, ἀλλὰ ὑπερηφάνως, κατὰ Οὐρανοβάμονα Παῦλον ὁμολογοῦμε καὶ διακηρύττομεν ὅτι ἔχομεν **ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ ΚΑΙ ΤΟΥΤΟΝ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΝ, ΕΧΟΜΕΝ ΠΙΣΤΙΝ ΔΥΝΑΜΕΝΗΝ ΚΑΙ ΟΡΗ ΜΕΘΙΣΤΑΝΕΙΝ, ΕΧΟΜΕΝ ΑΚΑΤΑΒΛΗΤΟΝ ΟΠΛΟΝ, ΤΙΜΙΟΝ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΝ ΣΤΑΥΡΟΝ**, ὑπὸ τὴν ἱερὰν σκιὰν τοῦ ὁποῦ διδομεν πεισμόνας μάχας κατὰ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς κακίας. Ὑπεράνω δὲ ἡμῶν, ὡς Θεωρακισμός καὶ ἀσφάλεια εὐρίσκεται τὸ Περικείμενον νέφος Μαρτύρων, Ὁμολογητῶν καὶ Ὁσίων».

Ἐχομεν ἐμπροσθοφυλακὴν καὶ ὀπισθοφυλακὴν καὶ περίε ἡμῶν «κράτημα» τοὺς νεωτέρους, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924, ἡρώας καὶ ἀγωνιστὰς ὧν

αἱ ψυχαὶ «ἐν σὺλαῖς Ὁσίων καὶ δικαίων ἀναπαύονται» καὶ αἱ ὁποῖαι ἐκ τῆς αἰωνιότητος προτρέπουν ἡμᾶς, «Μιμηταὶ ἡμῶν γίνεσθε καθὼς καὶ ἡμεῖς Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Ἴδου ὁ πρόμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας ἀείμνηστος Προκάτοχος ἡμῶν πολυσέβαστος καὶ πεφιλημένος ἡμῖν Πρωθιεράρχης κυρὸς Χρυσόστομος, ἡρώην Φλωρίνης, νὰ βροντοφωνῇ: «Ὑμῖν ἐχαρίσθη τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ, οὐ μόνον τὸ εἰς αὐτὸν πιστεῦν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχειν». (Φιλίπ. 1, 29). Καὶ ἦσαν τόσον προσφιλεῖς, εἰς τὰς ὑπερόχους ὁμιλίας αὐτοῦ, οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Παγκοσμίου Χριστοκλήρυκος.

Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, ἅς συνεχίσωμεν τὴν πορείαν ἡμῶν, ὡς γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἐπὶ ταῖς ἰχνεαῖς ἐκείνων οἵτινες διήνοιξαν τὴν λεωφόρον τοῦ εὐγενούς καὶ δακρυβρέκτου Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. Πολλοὶ θεδαίως κατὰ διαστήματα οἱ πειρασμοί. Πολλάκις ἀφανεῖς, οἱ διαβολεῖς καὶ διχασταί, ἀλλὰ οὐχὶ ἄγνωστοι ἡμῖν. Δὲν δυνάμεθα νὰ διασπασθῶμεν διότι περιφρουροῦμεν τὴν ἀκεραιότητα τῆς Ὁρθοδοξίας. Κρατήσωμεν ὑψηλά, πολὺ ὑψηλά, τὴν ἣν κατέχομεν ἱερὰν Σημαίαν μέχρι τῆς τελικῆς ἡμῶν Νίκης. Καὶ θὰ ἔλθῃ ἡ ροδοδάκτυλος αὐγὴ τῆς Νίκης, ἀρκεῖ τοῦτο νὰ τὸ αἰσθανόμεθα, ἀρκεῖ ἐνώπιον ἡμῶν νὰ βλέπωμεν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς ἀρχηγόν τοῦ Ἀγῶνος ἡμῶν καὶ ὡς Κραταῖον Κύριον καὶ Ἐξουσιαστήν τῶν Καρδιῶν ἡμῶν. Κατέχομεν τὴν Ἀλήθειαν ζῶμεν διὰ τὴν Ἀλήθειαν καὶ ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν Ἀλήθειαν.

Ὡ! Φίλη, Ὡ! Θεῖα! Ὡ Γλυκυτάτη καὶ Ἐρατεινὴ Ὁρθοδοξία! Εἴσαι τὸ κλέος! Τὸ σέμνωμα! Εἴσαι τὸ ἐγκαλῶπισμα πάσης ἀγνῆς Ἐλληνικῆς καρδίας! Διὰ Σὲ ζῶμεν καὶ δι' ἐσὲ ἀναπνέομεν. Ἄνευ Σοῦ, δὲν θὰ εἶχεν ἡ Φιλτάτη Πατρίς ἡμῶν τὴν δόξαν καὶ τὸ μεγαλεῖον, ὅπερ διὰ Σοῦ τώρα καὶ δύο χιλιάδας ἔτη κέκτηται.

Γονατίζομεν κατὰ τὴν εὐσημον καὶ μεγαλῶνυμον ταύτην ἡμέραν τῆς Ἑορτῆς Σοῦ καὶ ὑποσχόμεθα, ποτὲ νὰ μὴ Σὲ ἐγκαταλείψωμεν! Ποτὲ δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν τὴν παραβίασιν καὶ βεβήλωσιν τῶν Δογμάτων, τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τῶν ἀθανάτων Παραδόσεων τῆς Πίστεως.

Παραμένομεν ἐδραιωμένοι εἰς τὴν Πίστιν ἡμῶν, παρὰ τὰς πικρίας ὅς προκαλεῖ εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ὁ μισόκαλος ἐχθρὸς ἡμῶν, εἴτε ἐκ μέρους τῶν νεωτερίζοντων καινοτόμων, εἴτε ὑπὸ τῶν φιλοπαπικῶν καὶ φιλενωτικῶν καὶ λοιπῶν γνωστῶν πολέμιων τῆς ἀνοθεύτου Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως. Διακηρύττομεν σήμερον, ὅτι τὸ Τίμιον Αἶμα τῶν Μεγάλων Προμάχων, τῶν Μάρκων Εὐγενικῶν, τῶν Στουδιτῶν, τῶν Βρυεννίων, τῶν Κοσμάδων καὶ τόσων καὶ τόσων ἄλλων, διωχτετεύθη μὲ μίαν ὁράστον, μίαν μυστικὴν δύναμιν εἰς τὴν ὑπαρεῖν ἡμῶν, ὥστε ὡς ἀπὸ

ΑΠΟΦΡΑΣ ΗΜΕΡΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ ΜΑΣ

Ἡ ὀρθοδοξία μας, ἡ ἀληθινὴ πίστις μας ἀφ' ὅτου ἐθεσπίσθη ὑπὸ τοῦ Θεανθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἔχει καὶ τοὺς ἐχθρούς της.

Ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν γνωρίζομεν ὅτι ὑπῆρξαν δύο οἱ ἐχθροὶ τῆς Ὀρθοδοξίας. Οἱ ἐξωτερικοὶ ἐχθροὶ τῆς ἐκκλησίας μας εἶναι οἱ ἄπιστοι καὶ εἰδωλολάτραι. Οὗτοι λυσσῶδως ἐπολέμησαν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἀναμέτρητοι αἱ στρατιαὶ τῶν μαρτύρων τῆς ἐκκλησίας μας, αἵτινες προσέφερον τὴν ζωὴν των, ἐν μέσῳ φρικτῶν μαρτυρίων ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ. Ποῖος δὲν συγκινεῖται ποία καρδιά λιθώδης δὲν ραγίζει ἀναγινώσκοντας τὰς ἱεράς ἐκείνους βίβλους τῶν μαρτυρολογίων τῆς ἐκκλησίας μας; Αὐτὰ δὲ τὰ ὁποῖα ἐγράφησαν εἶναι πολὺ ὀλίγα καὶ μόνον δι' ὀλίγους μάρτυρας. Θὰ ἐχρειάζοντο τόμοι ὁλόκληροι νὰ ἐγράφοντο ὅλα τὰ μαρτυρολόγια τῶν ἀνωνύμων καὶ ἐπωνύμων μαρτύρων τῆς ἐκκλησίας μας.

Δὲν τοὺς ἐφοβήθη ἡ ἐκκλησία μας τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐχθρούς της, διότι εἶναι φανεροί. Τοὺς γνωρίζει ὅτι εἶναι εἰς τὸ ἀπέναντι πεδῖον τῆς μάχης. Εἶναι ἐνάντιοι τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς πίστεως.

Διὰ τοῦτο ὄχι μόνον διὰ τῶν ἀπεινῶν τούτων διωγμῶν δὲν ἐξαλήφθη ἡ πίστις τῶν Χριστιανῶν, ἀλλὰ ἔτι ἐδρεώθη καὶ ἀνέδειξεν τοὺς μεγάλους ἥρωας τῆς ὀρθοδοξίας τοὺς ὁποίους τιμῶσα ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ διὰ τῶν ἁγιασμένων λειψάνων τους τοποθετοῦν ταῦτα εἰς τὰ ἐγκαίνια τῶν Ναῶν, εἰς τὰς Ἁγίας Τραπέζας, ὅπου τελεῖται ἡ ἀναίμακτος θυσία τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν. Ὅποια τιμὴ τῶν μαρτύρων οὐς ἀνέδειξαν οἱ ἐπὶ γῆς ἄπιστοι.

Τοὺς ἐχθρούς αὐτοὺς τοὺς ὠμοτάτους δὲν

χος τῶν ἐκείνων λόγων καὶ ρημάτων νὰ ἀκούεται ἐντὸς τῆς καρδίας ἡμῶν μία βοή, μία διάτορος (διαπεραστική) φωνή: «Μάχου ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας! Καὶ ἀκόμη: ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ, ἢ, ΘΑΝΑΤΟΣ!!».

Ἄς συνεχίσωμεν τὴν πορείαν ἡμῶν, τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα, ἕως ὅτου, ἴδωμεν τὴν μεγάλην καὶ εὐλογημένην ἡμέραν, καθ' ἣν καὶ πάλιν ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ, ΓΝΗΣΙΑ, ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΗ, ΑΝΟΘΕΥΤΟΣ, θὰ ἐξαπλωταὶ καθ' ὅπασαν τὴν Πατρίδα τῶν Πατρίδων, τὴν Πεφιλημένην ἡμῶν Ἑλλάδα. Γένοιτο.

ἐφοβήθη ἡ ἁγία μας ἐκκλησία. Ἐφοβήθη τοὺς ἐσωτερικοὺς ἐχθρούς της. Ἐσωτερικοὶ ἐχθροὶ τῆς ἐκκλησίας εἶναι τὰ πρῶν πιστὰ τέκνα τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι κληρικοί, διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, Ἐπίσκοποι ἀκόμη καὶ Πατριάρχαι. Ἄνθρωποι ποὺ κατέχουν τὴν πυραμίδα τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἡγοῦνται τῆς ἐπὶ γῆς Ἐκκλησίας. Οὗτοι εἶναι οἱ φοβερώτεροι ἐχθροί. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ποιμένες οἵτινες συμμαχοῦν μὲ τοὺς λύκους καὶ ἐμβάζουν αὐτοὺς εἰς τὴν ποίμνην καὶ κατασπαράσσουν τὸ ποίμνιον. Ἐκεῖ ποὺ κοιμάται τὸ ποίμνιον ἔχοντας πλήρη ἐμπιστοσύνη εἰς τὸν ποιμένα καὶ φύλακα αἵφνης εἰσέρχονται οἱ λύκοι καὶ πίνουν τὸ αἷμα αὐτοῦ καὶ κατεσθίου τὰς σάρκας του. Τοιοῦτου εἶδους εἶναι σήμερον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ ποιμένες τῆς ἐκκλησίας μας ὅπως κηρύττει καὶ ὁ Θεόπνευστος Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος ὅτι θὰ ἔλθῃ ἐποχὴ ποὺ θὰ εἰσπηδήσουν εἰς τὴν ἐπισκοπὴν προβατόσχημοι λύκοι. Οὗτοι εἶναι οἱ ἀφανεῖς ἐχθροὶ καὶ ὑπολῶτεροι καὶ φοβερώτεροι ἀπὸ κάθε ἄλλον ἐχθρόν.

Οἱ ἐχθροὶ τῆς ἐκκλησίας μας προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπον νὰ ἀλλοιώσουν τὰ δόγματα ἢ τὰς παραδόσεις τῆς ἐκκλησίας μας. Κατέχονται ἀπὸ ἐπάρατον ἐγωισμόν καὶ ἐγκαταλειπόμενοι ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ θέλουν νὰ ὑπεισάξουν κάτι ὅργανα τοῦ Σατανᾶ καὶ μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην ὅπου ἔχει ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ λόγω τῆς ιδιότητός των ὡς κληρικοὶ παρασύρουν τὰς ἀθῶας ψυχὰς εἰς τὸν βόρβορον τῆς αἰώνιου κολάσεως.

Οἱ αἰρετικοὶ εἶναι ὑποκριταί. Ἐρχονται μὲ τρόπον δόλιον, κηρύττουν τὸν Χριστὸν προσποιῶνται εὐλάβεια καὶ προσπαθοῦν νὰ τὴν μεταδώσουν. Φαίνονται γλυκεῖς, ἐλεήμονες καὶ εὐγενεῖς. Δυστυχῶς ὅλα αὐτὰ εἶναι προσχήματα διὰ νὰ σοῦ χύσουν τὸ διλητήριον εἰς τὴν ψυχὴν. Δὲν θέλουν νὰ σὲ κάνουν ἄπιστον διότι θὰ τοὺς ἀντιληφθῇ. Ἐρχονται μὲ τρόπον νὰ σὲ κάνουν ἐχθρόν μὲ τὸν Χριστὸ χωρὶς νὰ τὸ κατανοήσῃς. Μήπως ὁ Ἰούδας δὲν ἦτο Ἀπόστολος καὶ ἀκόλουθος τοῦ Χριστοῦ; Καὶ ὅμως ἐπρόδωσεν αὐτόν. Δὲν ἦτο ἄπιστος εἰς τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, τούναντίον ἐφαίνετο πιστώτατος. Οὕτω καὶ ἡ χορεία τῶν αἰρετικῶν, ἐπίστευεν ὅλα τὰ δόγματα, πλην ἑνός. Ἄς λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν αἵρεσιν τὴν ὁποίαν κατεδίκασεν ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Ἡ εἰκονομαχία. Οὗτοι ἐπίστευον εἰς ὅλα τὰ δόγματα μόνον δὲν ἐκπροσκυνοῦσαν τὰς Ἱε-

ρὰς εἰκόνας μὲ διαφόρους καὶ ποικίλας δικαιολογίας. Οὐδεμία ἑτέρα παράδοσιν Ἱερὰ ἠρνοῦντο· Ἡ αἵρεσίς των διήρκεσε 130 ἔτη. Τοπικαὶ καὶ Οἰκουμενικαὶ ψευδοσύνοδοι ἠθώωσαν τοὺς εἰκονομάχους ἐξωρίζοντας τοὺς γνησίους ὀρθόδοξους χριστιανούς. Ἀνέτειλε ὅμως ὕστερα ἀπὸ τόσα ἔτη ἡ λαμπροφανὴς ἡμέρα ὅπου ἀνεστήλωσε τὰς πανσέπτους εἰκόνας καὶ κατεδίκασε καὶ ἀναθεμάτισε ὅλους τοὺς εἰκονομάχους. Δὲν ἐδικαίωσαν τοὺς ἀκολουθοῦντας τὴν οἰκονομίαν πρὸ συνδικῆς διαγνώμης, ὅπως διατείνονται οἱ σήμερον Ἱεράρχαι τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας, οἵτινες ἀκολουθοῦν τὸν οἰκουμενισμόν.

Ἡ παπικὴ ἀνταρσία ἐξῆλθε τῆς Ἐκκλησίας παρασύρᾶσα ἀναριθμήτους ψυχὰς ἀνὰ τοὺς αἰῶνας καὶ πλανῶσα τοὺς μετὰ τὴν δὴθεν μυστήρια καὶ κρατᾷ ὡς ἄλλος ἀντίχριστος ἐπὶ χίλια ἔτη τόσας ψυχὰς.

Δὲν ἠρκέσθη ὅμως εἰς τοῦτο. Ἐθεσεν στόχον τῆς τὴν κατάργησιν τελείως τῆς ὀρθοδοξίας ἀγνοῶν τὸ τοῦ Κυρίου ὅτι «καὶ πύλαι ἁδοῦ οὐ κατισχύσουσι», καὶ τὸ «μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν ποίμνιον...». Ἀφοῦ αὕτη μετερρύθμισεν τὸ ἀπὸ τὴν Α' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον θεσπισθὲν μηνολόγιον καὶ Πασχάλιον καταφρονήσασα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἠθέλησεν μὲ τρόπον νὰ εἰσαγάγῃ τοῦτο καὶ εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ τὴν ὑποτάξῃ ἀλοκληρωτικῶς.

Τὸ θέμα τοῦτο ἐξετάσθη ἀρκοῦντος ὑπὸ τριῶν πανορθόδοξων Συνόδων καὶ ὄχι μόνον ἀπερρίφθη, ἀλλὰ κατεδικάσθη καὶ ἀναθεματίσθη. Παρὰ ταῦτα ἡ πηγὴ πάσης αἵρέσεως καὶ ὁ σκολὸς δράκων ὁ ἐνεδρεύων ἐν Ρώμῃ, ἀγωνιζόμενος ἐπὶ ἔτη πολλὰ κατόρθωσεν νὰ εὕρῃ τὰ ὄργανά του. Ἦδη εὗρεν τοὺς μασώνους Πατριάρχην Μελέτιον Μεταξάκην καὶ Μητροπολίτην Ἀθηνῶν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον (ἴδε μασωικὸν περιοδικὸν Πυθαγόρας Ἰανουάριος—Μάρτιος 1977) καὶ δι' αὐτῶν ἐπέβαλεν τὸ παπικὸν ἐορτολόγιον ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ. Τὸ ἐγκλημα συντελέσθη κατόπιν πολλῶν διαβουλιῶν καὶ ἐνεργειῶν διὰ δραστοποιήσεως τῶν αἰρετικῶν τὴν 10ην Μαρτίου 1924. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ὠνομάσθη 23η Μαρτίου 1924 αὐτομάτως.

Ἡ ὀρθοδοξία διηρέθη. Ἡ ἡμέρα αὕτη ἐθεωρήθη ἀποφράς διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν. Ἦδη μέγα μέρος τῆς χριστιανοσύνης χωρὶς νὰ τὸ κατανοήσῃ εἰσῆλθεν εἰς τὸν παναιρετικὸν οἰκουμενισμόν.

Βεβαίως ἀντέστησαν τὰ ἑτέρα πρεσβυγενῆ Πατριαρχεῖα καὶ οἱ ἐπὶ μέρους αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι. Ἡ ἀντίδρασίς τους ἦτο χλιαρά, ἐνῷ κατεδίκασαν τὴν μεταρρύθμισιν, ὅπως τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, Ἀλεξανδρείας, Ρωσίας, Σερβίας, Ἅγιον Ὅρος κλπ., ὅμως ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ τοὺς σχισματικούς. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ καὶ τοὺς σχισματικούς ἔβλαπτον καὶ ἐστεραίωνον εἰς τὸ σχίσμα καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐπέσυρον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των τὰ φρικτὰ ἐπιτίμια καὶ ἀναθέματα τῶν κοινωνούν-

των μετὰ τῶν καταφρονητῶν τῆς Ἱερᾶς παραδόσεως τῆς ἐκκλησίας μας.

Οἱ ἱερομόναχοι, ἱερεῖς καὶ ὁ πιστὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ οὐδόλως μετεκινήθη ἀπὸ τὴν Μίαν, Ἁγίαν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, παραμένων πιστὸς ἄχρι θανάτου. Πατριάρχαι, Ἱεράρχαι, Ἀρχιμανδρίται, Θεολόγοι, Καθηγηταὶ Πανεπιστημίου, ἄρχοντες, ἀρκετὸς λαὸς παρέμεινεν μὲ τὴν μερίδα τῶν ἀπεσχισμένων. Ἡ ὑλιστικὴ ἐποχὴ τοῦ 20οῦ αἰῶνος ἐνεποίησεν ἐγκαθέκτους ὅλους αὐτούς. Ἐνόμισαν ὅτι ἐπειδὴ ὅλα τὰ Πατριαρχεῖα καὶ αἱ Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι συνελειτουργοῦν ὁμοῦ ὅτι μὲ αὐτοὺς ἦτο καὶ ὁ Θεός.

Τὸ μικρὸ ποίμνιον καὶ τὸ εὐσεβὲς λῆμα τῆς ὀρθοδοξίας ὅπου παρέμεινεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὑπέστη διωγμοὺς καταφρονήσεις στερήσεις εἰρηνίας κλπ. ἀπὸ τοὺς καταφρονητάς.

Ἦδη καὶ σήμερον μετὰ ἀπὸ 56 συναπτά ἔτη ἀπὸ τὴν ἀποφράδα ἡμέρα τῆς ὀρθοδοξίας πόσους διωγμοὺς δὲν ὑφίσταται; ὅλαι αἱ αἰρέσεις παραμένουν ἐλεύθεραι καὶ ἀπολαμβάνουν συνταγματικότητος ἀπὸ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους, πλὴν τῶν πιστῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας. Καταφρονοῦνται οἱ Ἱεράρχαι, ἐμπαίζουν τὰ μυστήρια τῆς ἐκκλησίας, τελοῦντες δευτέρη χειροτονία (Μητροπολίτης Λαρίσης Σεραφεῖμ). Βλασφημοῦν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον περὶ ἀνυπαρξίας μυστηρίων εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ (ἐκκλησιαστικὴ ἀλήθεια, ἐφημερίς τῆς Κρατοῦσης ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας). Διασκωποῦν τὸν κλῆρον τῆς ἐκκλησίας «οἱ ἄμειπτοι» καὶ προσπαθοῦν μὲ τὰς ἀδυναμίας τὰς «ἀνθρωπίνους» ὀρισμένων κληρικῶν νὰ νοθεύσουν τὴν γνησίαν καὶ ἀνόθευτον πίστιν τῶν συνεχιστῶν τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ὅμως εἰς κέντρα λακτίζουν. Ἡ ἀλήθεια λάμπει καὶ θὰ λάμπῃ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας. Ἦδη μετὰ τὸ ἀνοιγμὰ τῆς «κερκόπορτας» τοῦ οἰκουμενισμοῦ κατὰ τὴν ἀποφράδα ταύτην ἡμέρα, τὰ πάντα ἰσοπεδόθησαν. Συμπροσευχαί, μετὰδοσις μυστηρίων εἰς τοὺς αἰρετικούς καὶ σειρὰ καινοτομιῶν καὶ κακοδοξιῶν ἀκολουθοῦν ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Θλίβεται κανεὶς ὅταν βλέπει τὸ πλῆθος τοῦ κλήρου καὶ λαοῦ νὰ γίνονται λεῖα τοῦ ἀντιχρίστου Πάπα καὶ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων. Χωρὶς καμμίαν ἀνάνησιν μὲ διαφόρους δικαιολογίας ἀμβληνομένης τῆς πίστεως καὶ ἐξαπλουμένης τῆς παναιρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Ὡς ἐλάχιστος τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ εἰσηγοῦμαι εἰς τοὺς πιστοὺς τῆς ἐκκλησίας μας νὰ εὐχαριστοῦν νυχθημερὸν τὸν Θεόν, ποῦ μᾶς ἤξιώσεν νὰ εὐρισκόμεθα ἐντὸς Αὐτῆς τῆς ἀμώμου νύμφης τοῦ Χριστοῦ, νὰ μείνωμεν σταθεροὶ τηροῦντες τὴν ἀκρίθειαν τῆς πίστεώς μας καὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ. Νὰ προσευχώμεθα πρὸς Κύριον ἵνα νεύσῃ εἰς τὰς καρδίας τῶν πεπλανημένων καὶ νὰ ἐπανάσυναγάγῃ αὐτοὺς εἰς τὴν ἁγίαν μάνδραν τῆς ἐκκλησίας (εὐχὴ Λειτουργίας Μ. Βασιλείου).

Ταπεινῶς δὲ εἰσηγοῦμαι εἰς τοὺς Ἐπισκό-

ΣΧΟΛΙΑ ΤΟΥ ΤΡΙΩΔΙΟΥ

«Ἐκάθισεν Ἀδὰμ τότε, καὶ ἔκλαυσεν ἀπέναντι τῆς τρυφῆς τοῦ Παραδείσου, χερσαῖν τύπων τὰς ὄψεις καὶ ἔλεγεν. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα».

Ὅσοι δὲν ἔτυχε νὰ πάθουν τὴν ταπεινωτικὴν αὐτὴν συμφορὰν ποὺ λέγεται ἔξωσις δὲν μποροῦν νὰ νοιώσουν αὐτὸ τὸ θρηνηλόγημα τοῦ προπάτορός μας Ἀδὰμ ποὺ μὲ πόνον καὶ ὀδύνην ἐγκατέλειπεν, ἀποδιωχθεὶς, τὸν ἐπίγειον Παράδεισον τὸν πεφυτευμένον ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Θεὸν γιὰ τὴν τρυφὴν καὶ μακαριότητα τοῦ Ἀδὰμ. Ἀλλὰ αὐτὸς παρήκουσε, ἥμαρτε καὶ ἐπαναστάτησε καὶ τόλμησε τὸ «Ἐα, ἀπόστα ἀπ' ἐμοῦ», καταστάς ἀνάξιος τοῦ Παραδείσου καὶ ἄξιός τῆς ταπεινωτικῆς ἐξώσεως, τοῦ πόνου, τοῦ ὀδυρμοῦ καὶ τοῦ θανάτου.

Ἀπὸ τὸ πάθημα τοῦ προγόνου μας ἄς μάθω-

πουε τῆς Κρατικῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἀναλογισθοῦν τὸ χάος εἰς ὃν εὐρίσκονται. Ὅχι μόνον εἰς τοὺς Ἐπισκόπους, ἀλλὰ καὶ τοὺς Θεολόγους καὶ ὑπόλοιπον κληρὸν αὐτῶν. Ἐνῶ διαλέγονται μὲ ὅλας τὰς αἱρέσεις ἀπαξιῶν νὰ διαλεχθοῦν μὲ τὰ πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ προβληματιστοῦν καὶ νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ὅταν ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εὐχαρίστως θὰ ὑποταχθῶμεν εἰς αὐτοὺς καὶ αἱ Ἐκκλησίαι καὶ Μοναὶ ποὺ ἐκτίσθησαν μὲ ἰδιωτικὰς πρωτοβουλίαις καὶ δαπάναις τοῦ λαοῦ θὰ παραχωρηθῶσιν εἰς αὐτοὺς. Ἐάν ὅμως παραμείνωσιν εἰς τὴν πλάνην τοῦ ἐπαράτου οἰκουμενισμοῦ, συνιστῶμεν εἰς τὸν λαὸν ὅστις τοὺς ἀκολουθεῖ ὅτι εἶναι ἐπισηφαλὴς ἡ ψυχικὴ των σωτηρία καὶ ἄς ἀπομακρυνθῶσιν ἀπὸ αὐτοὺς καὶ ἄς εἰσέλθουν εἰς τὴν ἀσφαλὴ μάνδρα τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἣτις μὲ ἀρχηγὸν τὸν Χριστὸν καὶ οὐχὶ τὸν Πάπα τῆς Δύσεως.

Μετὰ τὴν ἀποφράδα ἡμέρα ἐπενοήθησαν σωρεῖαι παρανομιῶν, εἰς τοὺς νεοημελογίτας, ἀποβολὴ ράσου (κληρικοὶ ἔξωτερικοῦ), ἁρμόνιον εἰς τὰς ἐκκλησίας κλπ.

Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου.

Κλείνομεν τὸ παρὸν ἄρθρον μας μὲ τὴν διάπυρον εὐχὴν ὅπως μᾶς ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ τελειώσωμεν τὸν ἐπὶ γῆς θίον ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐν μετάνοιᾳ. Ἐπιστρέψουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν οἱ μακρὰν αὐτῆς πλανόμενοι καὶ ἐξαλειφθῇ ἡ ἀποφράς αὕτη ἡμέρα ὅπως ἡ ἀναστήλωσις τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων. Ἡ ἀναστήλωσις τῶν Ἱερῶν παραδόσεων καὶ ἡ ἐμμονὴ εἰς τὴν μοναδικὴν ἀληθειαν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν γλυκυτάτην ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ. Γένοιτο.

μὲν ἐπικαίρως κατ' αὐτὸ ὥρασιον αὐτὸ ἀγωνιστικὸν στάδιον, τί εἶναι Ἡ ΠΑΡΑΚΟΗ ΚΑΙ Ἡ ΑΜΑΡΤΙΑ. Αὕτη εἶναι ἀποξένωσις καὶ ἔξωσις ἀπὸ τὸν χώρον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν θάνατον καὶ τὸν ὀλεθρον. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, ΝΗΣΤΕΨΕ ΤΗΝ, ἀπόφυγέ τὴν καὶ ἀγωνίζου σθεναρῶς νὰ τὴν ἐκρίζωσῃς ἀπὸ τὴν ψυχὴν, ποὺ τῆς ἔχει γίνῃ συγκάτοικος. Γιατὶ αὐτὸ εἶναι τὸ, «ΑΠΑΡΝΗΣΑΣΘΩ ΕΑΥΤΟΝ», ποὺ μᾶς ζητᾷ ὁ Κύριος στὸ Παγκόσμιο Προσκλητήριον, ποὺ κάμει στὸ μέσον τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, ὑψώνοντας μάλιστα καὶ τὸ ΑΚΑΤΑΓΩΝΙΣΤΟΝ ΟΠΛΟΝ παντὸς πιστοῦ, τὸν Τίμιον Σταυρὸν μὲ τὸν ὁποῖον «φυγαδεύονται δαίμονες καὶ ψυχαὶ ἀνίστανται ἐκ θανάτου».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΑΝΑΚΛΗΣΙΣ ΜΗΝΥΣΕΩΣ (ΕΓΚΛΗΣΕΩΣ)

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξέντιος, λαβὼν, διὰ νομικῆς ὁδοῦ, ἱκανοποιητικὰς ἐξηγήσεις, ἐπὶ δυσφημιστικοῦ δημοσιεύματος τοῦ τέως Μητροπολίτου ἡμῶν κ. Ἀντωνίου Θανάση, δι' ὧν στος δηλοῖ ὅτι ἀπορρίπτει καὶ δὲν ἐμμένει εἰς τὸ περιεχόμενον τοῦ κατὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου δημοσιεύματός του, ἀπέσυρεν τὴν κατὰ τούτου ἐγκλησιν ἵνα μὴ διασύρεται συνεχῶς ἡ Ἐκκλησία, διὰ τοιούτων ἀντιδικιῶν, μεταξὺ τῶν κληρικῶν.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ἐπιτολάς, ἐγγραφα κ.τ.τ. πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας», ἢ οἱ αἰτοῦντες διαφόρους πληροφορίας σχετικὰς εἰς ὅτι ἀφορᾷ τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν, ὅπως ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς συντακτικῆς ἐπιτροπῆς, τοῦ ὡς ἄνω περιοδικοῦ Ἐπίσκοπον Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας κ.κ. Ἀθανάσιον.

Ἐπίσης οἱ ἔχοντες οἰκονομικὰς δοσοληψίας πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστὰς χρηματικοῦ καὶ ὑλικοῦ, ἢ ἕτερα θέματα οἰκονομικῆς φύσεως, δεόν ὅπως ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον - Ἐλεγκτὴν κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, ὁδὸς Κάνιγγος 32.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ

Υπό τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Σταυρουπόλεως κ.κ. Εὐθυμίου, ἐτελέσθησαν αἱ χειροτονίαι τῶν κάτωθι διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θάσου.

1) Τὴν 13ην Ἰανουαρίου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ὁσίου Εὐθυμίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παντανάσης ἐχειροτονήθη εἰς Διάκονον ὁ ἐξ Ἁγίου Ὁρους εὐλαβέστατος μοναχὸς Παῦλος Σαμαράκης. Τὴν 17ην τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου τοῦ Ὁμωνύμου Ἰδρύματος Θεσσαλονίκης, ἐν μέσῳ πυκνοτάτου ἐκκλησιάσματος καὶ ὄλων τῶν κληρικῶν τῆς Μακεδονίας ἐχειροτονήθη Πρεσβύτερος τὸν νεοχειροτονηθέντα προσεφώνησεν ὁ Σεβασμιώτατος τόνισας εἰς αὐτὸν τὰς εὐθύνas τοῦ ἐπομιζομένου ἀξιώματος.

2) Τὴν 27ην Ἰανουαρίου εἰς τὸν αὐτὸν Ἱερὸν Ναὸν ὁ Σεβασμιώτατος Ἅγιος Σταυρουπόλεως, ἐν συρροῇ θρησκειῶντος λαοῦ, ἐχειροτόνησεν εἰς πρεσβύτερον τὸν Ἱερολογιότατον Διάκονον Μακάριον Τραγάκην, προσφωνήσας καὶ τοῦτον καταλλήλως, ἀμφότεροι οἱ Ἱερομόναχοι Παῦλος καὶ Μακάριος ἀνέλαβον ἐφημεριακὰ καθήκοντα εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς Ἁγίων Ἀναργύρων Ποταμίδας Θάσου καὶ Ἁγίου Μεγαλομάρτυ-

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ ΕΙΣ Η.Π.Α.

Τὴν 10ην Φεβρουαρίου κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Ἐξάρχου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἁγίου Γαρδικίου κ.κ. Παΐσιου, ἐπεσκέφθησαν τὴν Ν. ΥΟΡΚΗΝ οἱ Σεβασμιώτατοι Ἅγιος Φθιώτιδος κ. Καλλίνικος καὶ Ἅγιος Σταυρουπόλεως κ. Εὐθύμιος, οἱ ὁποῖοι ἐλειτούργησαν μετὰ τοῦ Ἐξάρχου κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου ASTORIAS καὶ παρέστησαν κατὰ τὴν 4ην ἀπογευματινὴν ὥραν εἰς τὰς ἐορταστικὰς ἐκδηλώσεις ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν θριάμβων τῆς Ὁρθοδοξίας τὴν δὲ ἐπομένην Κυριακὴν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ οἱ ὡς ἄνω Ἀρχιερεῖς συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Ἐξάρχου καὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Βικεντίου μετέβησαν εἰς ΜΟΝΤΡΕΑΛ ΚΑΝΑΔΑ καὶ συλλειτουργήσαν μετὰ τοῦ Ἁγίου Καναδᾶ κ.κ. Ἀκακίου, ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.

«Ἀπαντὰ τὰ παρὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν... καινοτομηθέντα ἢ μετὰ ταῦτα πραχθέντα ἀνάθεμα τρίς».

(Συνοδικόν)

Ἀπὸ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς ΑΣΤΟΡΙΑ U.S.A.

Διαζύγιον - Πολιτικοί γάμοι

Ἐκστρατεία καὶ φοβερά πίσεις γίνεται πρὸς τὴν Κρατικὴν ἐκκλησίαν τῶν Κυβερνώντων καὶ μερίδος τοῦ τύπου ὑπὲρ τοῦ αὐτομάτου διαζυγίου καὶ τοῦ θεσμοῦ τοῦ πολιτικοῦ Γάμου.

Ἔμαθεν ἡ πολιτεία νὰ πιέζη τοὺς ὑπαλλήλους τῆς Δυστυχῶς οἱ ἐπίσκοποι τῆς Κρατικῆς Ἐκκλησίας ἔμαθον νὰ ὑποκύπτουν. Ὑπέκυψαν εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἑορτολογίου καὶ ὡς ἀντάλλαγμα ἐκλήθησαν Μητροπολίται καὶ ῥυζήθησαν οἱ μισθοί. Ἀρπάζει ἡ πολιτεία τὴν περιουσίαν τῆς ἐκκλησίας τὰ ἀναθήματα τῶν πιστῶν, δίδει μεγάλους μισθοὺς ἀπὸ 30—60 χιλιάδες, σιωποῦν. Εἰσέρχεται ἡ πολιτεία εἰς τὴν Κοινὴ Ἀγορά, συνεργάζεται ὁ κ. Σεραφεῖμ μετὰ τοὺς ἀρχηγούς τῶν αἰρετικῶν παρασυναγωγῶν τῶν μελῶν τῆς ΕΟΚ. χάρις εἰς τὴν σθεναρὰν ἀντίδρασιν ὠρισμένων ἐπισκόπων δὲν ἐθεσπίσθη ὁ πολιτικὸς γάμος.

Ταῦτα εἶναι σημεῖα τῶν καιρῶν καὶ μεγάλη κατὰπτωσις ἠθικὴ καὶ θρησκευτικὴ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Τὸ μικρὸν ποίμνιον τῶν Γ.Ο.Χ. οὐχὶ εἰς τὴν ταυτότητα ὀρθόδοξοι ἀλλὰ τῇ οὐσίᾳ δὲν δημιουργεῖ τοιαῦτα προβλήματα εἰς τὴν ἐκκλησίαν μας. Διὸ καὶ τὸ θέμα δὲν ἀπασχολεῖ ἀμέσως ἡμᾶς. Ἀνησυχούμεν ὅμως διὰ τὴν ἡγεσίαν τοῦ ἔθνους. Αἴτιοι τοῦ κακοῦ εἶναι οἱ Κρατικοὶ Ἐπίσκοποι οἵτινες παρεξέκλιναν τῆς Ἱερᾶς παραδόσεως. Ἄν αὐτοὶ ἦσαν πιστοὶ τηρηταὶ τῶν παραδόσεων καὶ τῆς εὐσεβείας ὅπως ἦτο ἡ ἐκκλησία μέχρι τὸ 1924 θὰ ἦτο ἡνωμένη καὶ ἀκατανίκητος δύναμις. Μὲ τὴν διάσπασιν καίτοι ἡ πολιτεία συμπαρεστάθη τὴν νεωτεριστικὴν μερίδα σκοπῶν ἀφοῦ τὴν ἔρριπεν εἰς τὴν ἄβυσσον, οὐδόλως τὴν σέβεται.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 4)

Ἐὸς Ἐκκλησία τῶν Ὁρθόδοξο-ἑορτολογιτῶν, τὰς Ἀγίας καὶ Ἱερὰς Παραδόσεις ἀναλοιώτους ἀνὰ τοὺς Αἰῶνας φέρουσα καὶ τοὺς Θεῖους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας πάντα στέργουσα καὶ φυλάττουσα αὐτοὺς ὡς θησαυρὸν πολύτιμον καὶ ἀνεξαργύρωτον, ὡς τὸν ἀμύθητον θησαυρὸν τῆς ἀθανάτου Ζωῆς καὶ τῆς Οὐρανίου Βασιλείας ἐγκλείοντας.

Διζτι αὕτη ἡ Ὁμολογία τῆς Ὁρθοδοξίας ἀποκαλύπτει τὸν ὑγιῶς πιστεύοντα τὸν ἔχοντα ἀληθινὴ καὶ ἀνόθευτον Πίστιν, ἄνευ κακοδοξιῶν, ἄνευ ἀποστασιῶν, ὡς ταύτην τὴν Ἀγίαν Πίστιν παρελάβομεν ἀπὸ τοὺς Προφῆτας, τοὺς Ἀποστόλους, τοὺς Ἱεράρχας τῶν Ἁγίων Συνόδων, ἕως τὴν σήμερον, ἄνευ καινοτομιῶν καὶ ἄνευ μεταρρυθμίσεων τοῦ ἐπάρατου καὶ ἐσχάτου Αἰῶνα τῆς ἀνθρωπότητος.

τὴν διαπομπεῦει εἰς τὰ ὄμματα ὅλου τοῦ κόσμου καὶ τὴν πιέζει καταφόρως καὶ τελικὰ θὰ ἐπιτύχη τὰ ἀμαρτωλὰ θελήματά της.

Εἶναι αἰσχύνῃ ἡ Ἑλλάς ἡ ὀρθόδοξος εἰς τὴν ὁποίαν ἐγράφησαν τὰ Ἱερὰ Εὐαγγέλια καὶ ῥυλόγηθη μετὰ τὸ κήρυγμα τῶν θείων Ἀποστόλων νὰ συσχηματίζεται μετὰ τὰ ἄνομα, ἄπιστα καὶ αἰρετικά ἔθνη. Διάλυσιν οἰκογενείας θὰ σημάνῃ καὶ διάλυσιν τοῦ ἔθνους. Δυστυχῶς οἱ ἐπίσκοποι τῆς Κρατικῆς Ἐκκλησίας συντρώγουν καὶ πίνουν μετὰ τοὺς κυβερνώντας, προβαλλόμενοι διὰ τῶν δικτύων τῆς τηλεοράσεως καὶ συμμετέχοντας σὲ ἄνομα συνέδρια μετὰ τῶν αἰρετικῶν καταλύοντας εἰς πολυτελεῖ ἑνοδοχεῖα ἐν ὀνόματι τοῦ πτωχοῦ Ναζωραίου.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Δημήτριον καὶ τὴν περὶ Αὐτὸν Σύνοδον

ΦΑΝΑΡΙ

Κατόπιν ἀποκαλύψεως ἐφημερίδος Ἀθηνῶν «ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΠΟΔΗΜΩΝ» Ἰανουαρίου ἐνεστώτος ἔτους, μασωνικὸν Περιοδικὸν καὶ εἰς τὸ ἐξώφυλλον αὐτοῦ δημοσιεῖται φωτογραφίαν Σας, οὐχὶ μὲ τὸν Τίμιον Σταυρὸν, ἀλλὰ μετὰ τὸν ΜΑΣΩΝΙΚΟΝ ΔΙΑΒΗΤΗΝ ΣΤΟΠ. Ἐν συναρτήσει μετὰ τὰς ἀντορθόδοξους οἰκουμενιστικὰς ἐνεργείας καὶ πράξεις Σας καὶ δὴ τῇ ἐσχάτως ἐπισυμβάσει ἀτίμωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τῆς ἐπάρατου συλλειτουργίας Σας μετὰ τοῦ ἀπατεῶνος τῆς Δύσεως Ἀντιχρίστου Πάπα, εἰς τὴν πόλιν τῆς Θεοτόκου, φρονούμεν ὅτι καταστήσατε τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον πηγὴν πάσης αἰρέσεως, ἀκολουθεῖτε δὲ τὴν ὁδὸν τῆς προδοσίας ἣν ἐβάδισεν ὁ αἰρεσιάρχης Ἀθηναγόρας ΣΤΟΠ. Ὡς Ἕλληνες καὶ Ὁρθόδοξοι ἀγιορεῖται Μοναχοί, διαμαρτυρούμεθα διὰ τὴν ἄλωσιν ὑφ' Ὑμῶν καὶ τῶν συνεπισκόπων Σας τοῦ ποτὲ Ὁρθόδοξου ἱστορικοῦ Φαναρίου ΣΤΟΠ. Θεοὺς Ὑμῶν Βατικανόν, Μασωνικαὶ Στοαὶ καὶ πᾶσα ἐτέρα σκοτεινὴ συναγωγὴ, οὐχὶ δὲ ὁ θρόνος τῆς Κων)πόλεως ΣΤΟΠ. Ἀρνούμεθα ὑποταγὴν εἰς ψευδεπισκόπους Οἰκουμενιστάς, προσήλωσίς μας εἰς Ὁρθόδοξίαν ἕως θανάτου ΣΤΟΠ. Συνιστῶμεν πρὸ τοῦ ἐλθεῖν ἡ τοῦ Θεοῦ δικαία τιμωρία Μετανοήσατε ἢ παρατηθεῖτε.

Μετὰ Ἱερᾶς ἀγανακτήσεως

Ἀγιορεῖται Μοναχοί

Ἰάκωβος, Φώτιος, Δαμιανός, Μάξιμος

Κοινοποιήσις:

Ἱερὰν Κοινότητα Ἀγ. Ὁρους

Κ' Ἱερὰ Μοναὶ Ἀγ. Ὁρους

Υπουργεῖον Ἐξωτερικῶν, Δ) νων Ἐκκλησιῶν.

Ἡμερήσιον καὶ Θρησκευτικὸν Τύπον

ΠΕΡΙ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 726) 1.5.1976 φύλλον τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» καὶ εἰς τὴν 12ην σελίδα, κατεχωρήθη ἐκ παραδρομῆς κείμενόν τι μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «περὶ ζωγράφων καὶ εἰκόνων» τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται εἰς ἀποφάσεις Συνόδου μὴ κατονομαζομένης, μὴδὲ τοῦ χρόνου καθ' ὃν συνήλθεν αὕτη, καὶ τοῦ τόπου εἰς τὸν ὁποῖον συνεκροτήθη.

Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τοῦ κειμένου τούτου ἐδημιουργήθησαν σκάνδαλα καὶ ἀντεγκλήσεις μεταξὺ τῶν ὁμοφρόνων πιστῶν τῆς Μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, παραθέτομεν τὰ ἀκόλουθα ἐκ τοῦ ἀκενῶτος θησαυροφυλακίου τῶν Θεοπνεύστων κειμένων τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, πρὸς πληροφориάν τῶν πιστῶν καὶ ἀποκατάστασιν τῆς μεταξὺ αὐτῶν διαταραχθείσης εἰρήνης.

Ἀναφερόμενος ὁ μέγιστος τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Φωστήρ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος εἰς τὰ τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου ἱερὰ λόγια: «Εἶδον τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ ἐπηρμένου καὶ πλήρες ὁ οἶκος τῆς δόξης αὐτοῦ» (Στ' 1) γράφει τὰ ἀκόλουθα ἐρμηνευτικά: «Καίτοι γε ὁ Χριστὸς φησι Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε... Εἶδον, φησὶν (ὁ Προφήτης), τὸν Κύριον οὐκ ἐναντία τοῖς τοῦ Χριστοῦ λέγων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα συνωδᾷ, (σύμφωνα). Ὁ μὲν γὰρ Χριστὸς τὴν ἀκριβῆ κατανόησιν φησιν, ἣν οὐδεὶς εἶδε· γυμνὴν γὰρ τὴν Θεότητα καὶ ἀκραιφνῆ τὴν οὐσίαν οὐδεὶς ἐθεάσατο, πλην τοῦ Μονογενοῦς. Ὁ δὲ Προφήτης τὴν αὐτῶν δυνάτην ἰδεῖν ἀπαγγέλλει. Οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ὅπερ ἐστὶν ὁ Θεὸς ἰδεῖν ἠδυνήθη, ἀλλὰ σχηματισθέντα αὐτὸν θεωρεῖ, καὶ τοσοῦτον καταβάντα, ὅσον ἀναβῆναι ἢ τοῦ θεωροῦντος ἀσθένεια ἐχώρει... Ὅθεν δηλονότι συγκρατάσθαις ἦν τὸ ὀρώμενον». (ὑπόμνημα εἰς τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν Π. Τρεμπέλα, σελ. 89).

Πολλοὶ τοιαῦτα Θεοφάνεια εἰς ἀνθρώπους ἀναφέρονται ἐν τε τῇ Παλαιᾷ καὶ τῇ Καινῇ Διαθήκῃ, διὰ τὰς ὁποίας ἰσχύουν τὰ ὡς ἄνω ἐρμηνευτικά τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Τοιαύτη δὲ ἦτο καὶ ἡ τοῦ Προφήτου Δανιήλ: «Ἐθεώρουν, λέγει ὁ Προφήτης, ἕως ὅτου θρόνοι ἐτέθησαν, καὶ ὁ Παλαιὸς τῶν ἡμερῶν ἐκάθητο, καὶ τὸ ἐνδυμα αὐτοῦ λευκὸν ὡσεὶ χιῶν, καὶ ἡ θριεῖς τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ὡσεὶ ἔριον καθαρὸν...». Καὶ ἐπειδὴ ὠρισμένοι ἐκλαμβάνουν τὸν «Παλαιὸν τῶν ἡμερῶν» ὡς τὸν ἐνανθρωπήσαντα Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀναφέρομεν τὰ ἐν συνεχείᾳ τῶν ὡς ἄνω ἱερὰ λόγια: «Καὶ ἰδοὺ μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ Οὐρανοῦ ὡς υἱὸς ἀνθρώπου ἐρχόμενος, καὶ ἕως τοῦ Παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν ἔφθασε, καὶ προσήνχθη αὐτῷ. Καὶ ἐδόθη ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ τιμὴ καὶ

ἡ βασιλεία, (ὡς εἶπεν ὁ Σωτὴρ μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν Του: «ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς» Ματθ. ΚΗ' 18), ἡ ἐξουσία αὐτοῦ αἰώνιος, ἥτις οὐ παρελεύσεται καὶ ἡ Βασιλεία αὐτοῦ οὐ διαφθαρήσεται». (Δανιήλ Ζ' 9—14). Ἐν τῷ ὡς ἄνω ὁπτασίᾳ διακρίνεται ὁ Ἄναρχος Πατὴρ καὶ ὁ «ὡς υἱὸς ἀνθρώπου ἐρχόμενος» Μονογενὴς Υἱὸς Αὐτοῦ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Ὁ «χαλκέντερος» καὶ σφώτατος Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, ὁ συγγραφεὺς πολλῶν ὀρθοδόξων βιβλίων καὶ πρὸ παντός τοῦ Ἱεροῦ Πηδαλίου τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησίας, γράφει ἐν αὐτῷ ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος τὰ ἑξῆς:

«Πρέπει δὲ νὰ σημειώσωμεν, ὅτι, ἐπειδὴ ἡ παρούσα Σύνοδος (ἡ 7η Οἰκουμενικὴ) εἰς τὴν ἐπιστολὴν ὅπου στέλλει πρὸς τὴν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίαν, μακαρίζει μὲν ἐκείνους ὅπου ἡξεύρουν καὶ ἀποδέχονται, ἐπομένως δὲ καὶ ΕΙΚΟΝΙΖΟΥΝ καὶ τιμῶσι τὰς ὁράσεις καὶ θεοφανείας τῶν Προφητῶν, ΚΑΘΩΣ ΑΥΤΟΣ Ο ΘΕΟΣ ἐσχημάτιζε ταύτας καὶ ἐτύπωνεν εἰς τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῶν, ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΕΙ δὲ ἐξ ἐναντίας ἐκείνους ὅπου δὲν δέχονται τὰς εἰκονογραφίας τῶν τοιούτων ὁράσεων πρὸ τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, (σελ. 905 τοῦ β' τόμου). Συμπεραίνεται ὅτι καὶ ὁ Ἄναρχος Πατὴρ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΖΩΓΡΑΦΙΖΗΤΑΙ, καθὼς ἐφάνη εἰς τὸν Προφήτην Δανιήλ, ὡς Παλαιὸς ἡμερῶν. Εἶδε καὶ ὁ Πάπας Γρηγόριος ἐν τῇ πρὸς Ἰσαυρον Λέοντα ἐπιστολῇ (σελίς 712, τοῦ β' τόμου τῶν Συνοδικῶν), λέγει ὅτι δὲν ἱστοροῦμεν τὸν Πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ τοῦτο λέγει ὅχι ἀπλῶς, ἀλλ' ὅτι δὲν ζωγραφοῦμεν αὐτὸν κατὰ τὴν Θεϊαν φύσιν. Ἐπειδὴ ἀδύνατόν φησιν εἶναι ἱστορῆσαι καὶ ζωγραφῆσαι φύσιν Θεοῦ. Ὅπερ ποιεῖ καὶ ἡ παρούσα (7η Οἰκουμενικὴ) Σύνοδος καὶ πᾶσα ἡ Καθολικὴ (Ὁρθόδοξος) Ἐκκλησία, καὶ ὅχι ὅτι δὲν ζωγραφοῦμεν αὐτόν, ὡς ἐφάνη εἰς τὸν Προφήτην (Δανιήλ)...

Ἄν δὲ καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα πρέπει νὰ ζωγραφίζεται ἐν εἰδει περιπετῆς, λέγομεν ὅτι ἐπειδὴ Πέρσης τις, Ξεναΐας ὀνόματι, ἔλεγε πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅτι εἶναι νηπιώδους γνώσεως τὸ νὰ ζωγραφῆται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καθὼς ἐφάνη ἐν εἰδει περιπετῆς, ἡ δὲ Ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ Ἐβδόμη Σύνοδος (Πράξις Ε' σελ. 819 τοῦ β' τόμου τῶν Συνοδικῶν) ἀνεθεμάτισεν αὐτὸν μετὰ τῶν ἄλλων εἰκονομάχων, ἐκ τούτου συνάγεται ὅτι κατὰ τὴν Ἁγίαν Ἐβδόμην Σύνοδον πρέπει νὰ ζωγραφῆται αὐτὸ ἐν εἰδει περιπετῆς, ὡς ἐφάνη. Αὐτὸ τοῦτο βεβαίῳ καὶ ὁ Δοσίθεος (σελ. 655 τῆς δωδεκαβίβλου)... Ὅτι

ΠΟΙΑ Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΑΥΤΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Στὸ προηγούμενο φύλλο τῆς «Φωνῆς» δημοσιεύθηκε τὸ Α' μέρος μετὰ τὸν παραπάνω τίτλο, γιὰ νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι: α) Συνέχεια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, μετὰ κριτήριον τὰ Δόγματα καὶ τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις, αποτελοῦν ὅσοι ἀκολουθοῦν τὴν ἀκαινοτόμητην Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. β) Εἰς τὴν «Μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν» ἀνήκουν ὅσοι δὲν ἀκολούθησαν αὐτοὺς ποὺ χάραξαν «καινούργιους» δρόμους καὶ ἔχτισαν στὴν «ἄμμο» δικήν τους Ἐκκλησία, συνεορτάζοντες καὶ συνηστεύοντες μαζί με τοὺς αἰρετικούς, καὶ γ) ὁ ἀπολογισμὸς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπὸ τὸ ἔτος 1924 μέχρι σήμερα, συγκεντρώνεται στὴ διαπίστωση πὺς τὴν ἐντολὴ τοῦ στόματος τοῦ Χριστοῦ (στόμα Χριστοῦ ὀνομάστηκε ἀπὸ τοὺς Πατέρας ὁ Ἀπόστολος Παῦλος): «Τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενωφονίας καὶ ἀνιψέσεις τῆς ψευδονύμου γνώσεως, ἣν τινὲς ἐπαγγελάμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν», τηροῦν μόνο ὅσοι βρίσκονται ἐντὸς Αὐτῆς φυλάττοντες αὐτὴν (τὴν ἐντολὴν) σὺν «λόγῳ Θεοῦ» (Α' Θεσ. Β' 13).

Ἐδῶ στὸ Β' μέρος θὰ κλείσουμε τὸ θέμα μας κλείνοντας συγχρόνως καὶ τὰ στόματα ἐκείνων τῶν νεοημερολογητῶν ποὺ, ἀνέχονται τὴν αἴρεση νὰ κυκλοφορεῖ στὴν Ἐκκλησία τους, δὲν ὑποφέρουν ὅμως νὰ βλέπουν χριστιανούς εὐθαρ-

σεῖς καὶ ὁμολογητὰς τῆς πίστεως οἱ ὁποῖοι «ταλμοῦν» καὶ δὲν ἀκολουθοῦν τὴν πλάνη τους. Καὶ γιὰ νὰ μὴν ἐλέγχωνται τὰ ἄνομα ἔργα τους κάνουν ὅτι αἱ πόρναι, «προλαμβάνουσαι, ἀποκαλοῦσαι πόρναις τὰς τιμίας, ἵνα μὴ ἔχωσιν ἐκεῖναι τί ἀνθυβρίσων».

Ἔτσι, θέλοντες νὰ προλάβουν τὸν χαρακτηρισμόν: «καινοτόμοι», ποὺ τοὺς ἀνήκει, ἀποκαλοῦν ἐμὰς «σχισματικούς, παρασυνάγωγους» κλπ.

Ἐγνώριζον οἱ προταῖτιοι τοῦ σχίσματος ὅπως καὶ οἱ σημερινοὶ συνεχισταὶ τῶν ὅτι τίς παράνομες ἀλλαγὲς ποὺ κάναν στὴν Ἐκκλησία ἐχουν καταδικάσει Πανορθόδοξοι Σύνοδοι. Τί νὰ κάνουν ὅμως γιὰ νὰ καθησυχάσουν ἐκείνους ποὺ ἀντιδρούσαν; Ἀναγκάσθηκαν καὶ εἶπαν μερικὰ χονδρά... Κυκλοφόρησαν ἀνακοινωθέν διὰ τοῦ ὁποῖου ἀποκαλοῦσαν, τὰς Πανορθόδοξους Συνόδους ποὺ κατεδίκασαν τὸ παπικὸ ἡμερολόγιο, ἀνύπαρκτες, καὶ τὸ Σιγγίλιον τῆς Συνόδου ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Τρανοῦ «ὡς ἐπίνοια τῶν Ἀγιορειτῶν».

Εἶναι γνωστὸ ὅτι τὸ σχίσμα ποὺ δημιουργήσε ἡ «ἀλλαγὴ» τοῦ ἡμερολογίου τοῦ 1924, εἶχαν ἐπιχειρήσει στὸ παρελθὸν καὶ ἄλλοι «γραμματεῖς», ἀλλὰ ὁπέτυχαν γιὰτὶ πάντα εὗρισκαν μπροστά τους «ἀναστήματα ἐκκλησιαστικά», καὶ ἡ μανία τῆς ἀλλαγῆς καὶ τοῦ νεωτερισμοῦ, σὺν ἀγριεμένη θάλασσα χτυποῦσε τὰ φουσκωμένα κύματά της στοὺς βράχους ὁμολογητὰς καὶ ὑπερασπιστὰς τῆς «πατρῴας κληρονομίας».

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, γνώριζε πολὺ καλὰ τὴν ἀπόφαση τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία καταδικάζει ὅχι ἀπλῶς τὴν μεταβολή, κάθε ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως, ἀλλὰ εἰδικὰ τὸ νέο (Γρηγοριανὸ) ἡμερολόγιον καὶ ἀποκλείει κάθε διόρθωση τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου στὴν Ἐκκλησία. Γνώριζε ἐπίσης ὅτι τὴν καταδίκη αὐτὴ ἐπεκύρωσαν δύο μεγάλοι Πανορθόδοξοι Σύνοδοι τὰ ἔτη 1583 καὶ 1593 τίς ὁποῖες συνεκρότησε ὁ Πατριάρχης Ἱερουσάλης ὁ Β'.

Νὰ καὶ ἡ ἀπόφασις τῆς Συνόδου τοῦ ἔτους 1583 (Σιγγίλιον): «Ὅποιος δὲν ἀκολουθεῖ τὸ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας καθὼς αἱ ἐπτὰ Ἁγίαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐθέσπισαν καὶ τὸ Ἅγιον Πάσχα καὶ τὸ Μηνολόγιον, καλῶς ἐνομοθέτησαν νὰ ἀκολουθῶμεν καὶ θέλει νὰ ἀκολουθῇ τὸ νεοεφευρετὸν Πασχάλιον καὶ Νέον Ἡμερολόγιον τῶν ὁθῶν Ἀστρονόμων τοῦ Πάπα καὶ ἐναντιώνεται εἰς αὐτὰ ὅλα καὶ θέλει νὰ ἀνατρέψῃ καὶ νὰ χαλάσῃ τὰ πατροπαράδοτα δόγματα καὶ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἔχη τὸ ἀνόθεμα καὶ ἐξω τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῆς τῶν πιστῶν ὁ-

δὲ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ζωγραφεῖται ἐν εἶδει περιστέρως, ἀποδεικνύεται ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοῦτο, ὅτι, οἱ Πατέρες τῆς Συνόδου ταύτης ἐδέχθησαν τὰς ἐπάνω τῶν Κολυμβητῶν καὶ Θυσιαστηρίων κρεμαμέναις περιστέρως, εἰς τύπον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, (Πηδάλιον ἐκδόσις «Ἀστήρ» σελ. 320—421).

Κατὰ ταῦτα, καὶ κατὰ τὴν κεκυρωμένην ὑπὸ τῆς Μῆδς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας πρᾶξιν, ἐν τῇ Ἁγίᾳ καὶ Σεπτῇ εἰκόνι τῆς Ἁγίας Τριᾶδος, πρέπει νὰ ζωγραφίζηται καὶ νὰ προσκυνῇται ὁ Ἄναρχος Πατήρ, ὡς ἐφάνη εἰς τὸν Προφήτην Δανιήλ, ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὴν προσηληφθεῖσαν ἀνθρωπίνην μορφήν, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ὡς ἐφάνη ἐν εἶδει περιστέρως.

Τὸ θέμα θεωρεῖται ὡς ἐξαντληθὲν, καὶ περριτεύει πᾶσα συζήτησις καὶ ἀμφισβήτησις ἐπ' αὐτοῦ. Διότι κατὰ τὰς κρίσεις ταύτας διὰ τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος ἡμῶν ἡμέρας πρέπει νὰ εἴμεθα ἡνωμένοι ψυχικῶς, πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν μεγάλων κινδύνων.

(Ἐκ τῶν Γραφειῶν τῆς Διευθύνσεως τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας»)

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΙΣ

Πρό ἡμερῶν ἐκυκλοφόρησε ἔντυπον με τίτλο: «ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΚΑΝΔΑΛΟΠΟΙΟΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Γ.», ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Νικολάου Λιαπιδῆ.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐκ καθήκοντος φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος εἶναι τὸ γεγονός ὅτι τὰ γραφόμενα εἰς αὐτὸ δὲν ἀντιπροσωπεύουν τὴν γνώμην τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καὶ ἡ φωτογραφία Αὐτῆς εἰς τὴν δευτέραν σελίδα παρανόμως ἐτοποθετήθη.

ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΚΛΗΡΙΚΟΥ

Καθιστοῦμεν γνωστὸν εἰς τοὺς Γ.Ο.Χ. Σερρῶν ὅτι ὁ μέχρι τοῦδε Ἱερεὺς Σωτήριος Ἀρσενίου δὲν ἀνήκει ἀπὸ τοῦ νῦν εἰς τὰς τάξεις τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας. Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς Σταυρουπόλεως.

μηγύρεως ἄς εἶναι... Ἔτος ἀπὸ Θεανθρώπου 1583.

Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας

Ὁ Ἀλεξανδρείας Σύλβεστρος

Ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος καὶ οἱ λοιποὶ Ἀρχιερεῖς τῆς Συνόδου.

Τὸ Σιγγίλιο αὐτὸ ἀμφισβήτησε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος γιατί εἶναι καταπέλτης του. Καὶ γιὰ νὰ παραπλανήσῃ τὴν Σύνοδο, χαρακτήρισε αὐτὸ «ὡς ἐπίνοια τῶν ἀγιορειτῶν». Ὁ ἴδιος ὅμως, πρὶν γκρεμίσει τὴν ἐνότητα τῆς ἐκκλησίας, παραδεχόταν γνησία τὴν ἀπόφαση τῆς καταδίκης τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου διότι ἔγραφε: «Ὁ Ἱερεμίας ὁ Β' ἐν διασκέψει μετὰ τοῦ Ἀλεξανδρείας Σιλβέστρου τῷ 1583, εἶτα, ἐν δευτέρᾳ διασκέψει μετὰ τοῦ Ἱεροσολύμων Σωφρονίου τῷ 1587, ἀπεφάνθη κατὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, συγκροτήσας δὲ τῷ 1593 τὴν μεγάλην ἢ ἐνδημοῦσαν Σύνοδον ἣς μετέσχεν ὁ Ἀλεξανδρείας Μελέτιος Πηγᾶς» (ἡμερολ. Κατηγοριῶν "Ἐλεγχος σελ. 9). Καὶ ἄλλου ὁ ἴδιος ἔγραφε: «Δὲν ἠδύνατο ὅμως ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία νὰ δεχθῇ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ὅπερ ἀπεκρούετο διὰ τὸν εἰδικὸν λόγον, ὅτι προσκρούει εἰς τὴν περὶ ἐορτῆς τοῦ Πάσχα διάταξιν τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ὅτι ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μέσον προσηλυτισμοῦ» (ἡμερ. Κατ. "Ἐλεγχος σελ. 10).

† Ὁ Ἀρχιμ. ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΜΠΑΡΔΑΚΑΣ

Ἀπὸ τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὰς 6 Ἰανουαρίου Ο.Η. 1980. Εἰς τὸν θαλάσσιον χώρον τῆς Γεφύρας Ἀργοστολίου Κεφαλληνίας παρουσίᾳ τοῦ Σ. Ἐπισκόπου Μαξίμου.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἰδιοκτησία — Ἐκδόσις
ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

Γραφεῖα: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — Ἀθῆναι

Τηλέφ.: 3628.280

Διευθυντὴς Συντάξεως

Ἐπίσκοπος Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας

κ.κ. Ἀθανάσιος, τηλ. 24.69.062

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Παῦλος Κολοκοτσᾶς

32.50.563

Ναυάρχου Ἀποστόλη 5

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια

6

» Ἐτησίᾳ »

10

Τιμὴ φύλλου δραχ.

5

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμὰς

60

» Ἐτησίᾳ »

100